

अगमवाणीको आत्मा: अगुवाइ गर्ने र सिकाउने

हबक्कूकका दुई पट्टिकाहरू

Jeff Pippenger

2012-10-15

हबक्कूकका दुई पट्टिकाहरू 95 मध्ये 3

परिचय: हबक्कूकका दुई पाटीहरूको आधार

यस शृङ्खलालाई “हबक्कूकका दुई पाटीहरू” भनिन्छ। अहिलेसम्म, हामीले 1843 र 1850 का चार्टहरूबाट केही निश्चित सत्यहरू लिइरहेका छौं—यस चरणमा तिनको बाइबलीय प्रतिरक्षा गर्नका लागि होइन, तर एलेन ह्वाइटले यी सत्यहरूको समर्थन गर्नुहुन्छ भन्ने कुरा स्थापित गर्नका लागि। हाम्रो दाबी यो हो कि यदि तपाईंले यी आधारभूत सत्यहरूलाई अस्वीकार गर्नुहुन्छ भने, त्यसैसँगै तपाईंले भविष्यवाणीको आत्मालाई पनि अस्वीकार गरिरहनुभएको छ। हामी पहिले त्यसलाई अभिलेखमा राख्न चाहन्छौं।

मिलेराइट इतिहास र मध्यरातको पुकारको समीक्षा

हाम्रा पहिलो प्रस्तुतिमा हामीले मिलेराइटहरूको इतिहास, अर्थात् १७९८ देखि १८४४ सम्मका मार्गचिह्नहरू, रूपरेखा सहित प्रस्तुत गरेका थियौं। हाम्रो अघिल्लो प्रस्तुतिमा हामीले ढिलाइको समयदेखि २२ अक्टोबर, १८४४ मा ढोका बन्द हुने घटनासम्मको इतिहासलाई अझ नजिकबाट हेर्न, र त्यस समयलाई मध्यरात्रिको पुकारको रूपमा पहिचान गर्नु। मध्यरात्रिको पुकार इतिहासमा एक्सेटर क्याम्प मिटिङमा, १२-१७ अगस्ट, १८४४ मा प्रवेश गर्नु, र २२ अक्टोबर, १८४४ सम्म जारी रह्यो। मार्च १८४४ मा आरम्भ भएको ढिलाइको समय, मध्यरात्रिको पुकार तथा त्यसको सन्देश घोषणा गर्न एक प्रजालाई तयार पार्ने शुद्धीकरण प्रक्रियाको एक भाग हो।

हिजो हामीले यो कुरा तपाईंहरूका हृदय र मनमा स्थापित गर्ने आशा गरेका थियौं। परमेश्वरको वचनमा ढिलाइको समयसम्बन्धी सबै दृष्टान्तहरू संसारको अन्त्यको विषयमा बोल्छन्। एलेन ह्वाइटले 1 Corinthians 10:11 माथि टिप्पणी गर्दै यसो भन्छिन्, “प्राचीन अगमवक्ताहरूमध्ये प्रत्येकले आफूहरू बाँचिरहेको दिनहरूका लागि भन्दा हाम्रो दिनका लागि अझ बढी बोले।” 1 Corinthians 10:11 यसो भन्छ: “Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.” मिलेराइटहरूको इतिहास संसारको अन्त्यमा के हुनेछ भन्ने कुराको इतिहास हो। ढिलाइको समय र त्यसपछि आउने घटनाहरूका यी सबै बाइबलीय इतिहासहरूले मिलेराइटहरूको ढिलाइको समय र मध्यरात्रिको पुकारमा के हुनेछ भन्ने कुरा दृष्टान्तस्वरूप देखाउँछन्। हामीले यी कुराहरू बुझ्नुपर्छ, किनकि इतिहास पुनः दोहोरिनु छ।

२५२०: एलेन ह्वाइटको समर्थन

यी चार्टहरूमा हामी पहिलो विषयसँग व्यवहार गर्दै आएका छौं, यद्यपि हामीले त्यसको धेरै उल्लेख गरेका छैनौं। हामीले स्पष्ट रूपमा देखाउन चाहेको पहिलो सिद्धान्त, जसलाई एलेन ह्वाइटले स्पष्ट रूपमा अनुमोदन गर्नुहुन्छ, 2520 हो। पहिलो दुई प्रस्तुतिहरू हामीलाई यहीँसम्म ल्याउनका लागि अभिकल्पित गरिएका थिए। भोलि बिहान, हामी यस चार्टमा रहेको डेलीबारे विचार गर्न थाल्नेछौं।

प्रभुको नेतृत्व र शिक्षालाई स्मरण गर्दै

अब Life Sketches, पृष्ठ 196 बाट सुरु गरौं: “भविष्यको लागि हामीलाई डराउनु पर्ने केही छैन, यदि हामीले केवल प्रभुले हामीलाई जसरी अगुवाइ गर्नुभएको छ, र हाम्रो विगतको इतिहासमा उहाँको शिक्षा, ती कुरा बिर्सनु नपरेसम्म।” भविष्यको सन्दर्भमा कुनै ख्रीष्टियनले डराउनु पर्ने एक मात्र कुरा भनेको मार्गबाट चिप्लिनु र हराइनु हो। डर गर्नुपर्ने कुरा अनन्त जीवन प्राप्त नगर्नु हो। यहाँ, सिस्टर ह्वाइटले भन्नुहुन्छ कि भविष्यको लागि हामीलाई दुईवटा कुराबाहेक डराउनु पर्ने केही छैन। यो एडभेन्टवादभित्र भविष्यवाणीको आत्मामा प्रचलित एक सामान्य अंश हो, तर उहाँले कुन अगुवाइ र कुन शिक्षातर्फ संकेत गरिरहनुभएको हो भन्ने कुरा कसैले विस्तारपूर्वक बताएको विरलै सुनिन्छ।

हामी देखाउनेछौं कि उनले जस अग्रगमनलाई जनाएकी छन्, त्यो मिडनाइट क्राइको इतिहास हो। मिडनाइट क्राइको इतिहासमा, ख्रीष्टले ढिलो हुने समयमा, मिडनाइट क्राइको आगमन र घोषणामा, तथा २२ अक्टोबर, १८४४ मा ढोका बन्द हुँदा अगुवाइ गरिरहनुभएको थियो। उहाँले त्यस इतिहासलाई यस उद्देश्यले रचना गर्नुभयो कि उहाँसँगै विश्वासद्वारा परमपवित्र स्थानभित्र प्रवेश गर्न सक्ने एक प्रजा उत्पन्न होस्। हामी त्यस विशेष इतिहासलाई, साथै उहाँका शिक्षाहरूलाई, बिर्सनदेखि भयभीत हुनुपर्छ।

हामी देखाउनेछौं कि मध्यरात्रिको पुकार उत्पन्न गर्ने एउटा विशिष्ट शिक्षा थियो। त्यो शिक्षा न त ११ अगस्ट, १८४० मा ओट्टोमन साम्राज्यको पतन थियो, न त मृतकहरूको अवस्था सम्बन्धी शिक्षा, जुन मिलेराइट इतिहासमा दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको इतिहासमा आएको थियो। मध्यरात्रिको पुकार उत्पन्न गर्ने कुरा मिलेराइट इतिहासको एउटा विशिष्ट शिक्षा थियो, जसमा प्रभुले अगुवाइ गर्नुभयो, र भविष्यका लागि हामीसँग डराउनुपर्ने केही छैन, केवल यति मात्र कि हामी उहाँको अगुवाइ र उहाँको शिक्षालाई बिर्सिन नजाऔं।

हामी यो सुझाव दिन्छौं कि उहाँको नेतृत्व र उहाँको शिक्षा—दुवैको प्रतीक मध्यरात्रिको पुकार हो। अब एलन ह्वाइटको पहिलो दर्शनबाट यो अंश फेरि पढौं: “यस मार्गमा एडभेन्ट जनहरू त्यस शहरतर्फ यात्रा गरिरहेका थिए, जो मार्गको टाढाको अन्त्यमा थियो। मार्गको सुरुवातमा तिनीहरूका पछाडि एउटा उज्यालो ज्योति स्थापित गरिएको थियो, जसलाई एक स्वर्गदूतले मलाई मध्यरात्रिको पुकार हो भनी बताए। यो ज्योति मार्गभरि चम्किरहन्थ्यो, र तिनीहरूका खुट्टालाई उज्यालो दिन्थ्यो, ताकि तिनीहरू ठेस नखाऊन्। यदि तिनीहरूले आफ्नो दृष्टि येशूतर्फ स्थिर राखे, जो तिनीहरूका ठीक अगाडि हुनुहुन्थ्यो र तिनीहरूलाई शहरतर्फ डोर्‍याउँदै हुनुहुन्थ्यो, भने तिनीहरू सुरक्षित थिए। तर चाँडै नै केही थाक्न थाले, र भने, शहर अझै धेरै टाढा छ, र तिनीहरूले यसअघि नै त्यहाँ प्रवेश गरिसक्ने आशा गरेका थिए। तब येशूले आफ्नो महिमामय दाहिने बाहु उठाएर तिनीहरूलाई प्रोत्साहन दिनुहुन्थ्यो, र उहाँको बाहुबाट एउटा ज्योति निस्कन्थ्यो, जो एडभेन्ट समूहमाथि लहराउँथ्यो, र तिनीहरूले ‘हल्लेलूयाह!’ भनी कराउँथे। अरूहरूले भने उतावलीपूर्वक तिनीहरूका पछाडिको ज्योतिलाई इन्कार गरे, र भने कि तिनीहरूलाई यति टाढासम्म डोर्‍याउने परमेश्वर हुनुहुन्थेन।”

तिनीहरूले मध्यरातको पुकारलाई अस्वीकार गरिरहेका छन्, र मध्यरातको पुकारसँग सम्बन्धित रूपमा तिनीहरूले यो तर्क गरिरहेका छन् कि प्रभुले उनीहरूलाई मध्यरातको पुकारमा अगुवाइ गर्नुभएको थिएन। तिनीहरूले मध्यरातको पुकारमा परमेश्वरको अगुवाइलाई अस्वीकार गरिरहेका छन्। “तिनीहरूको पछाडिको ज्योति निभ्यो, जसले गर्दा तिनीहरूको पाउ पूर्ण अन्धकारमा परे, र तिनीहरू ठेस खाए, लक्ष्य र येशू दुवैको दृष्टि गुमाए, र बाटोबाट तल खसेर तलको अन्धकारमय र दुष्ट संसारमा पुगे।”

परिप्रेक्ष्यमा मध्यरात्रिको पुकारा

२५२० को विषयमा प्रवेश गर्नु अघि त्यसलाई प्रसङ्गमा राख्नका लागि हामी मध्यरात्रिको पुकारको इतिहासलाई फेरि एकपटक हेर्नेछौं।

द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, पृ. ३९१-३९५ बाट: “जब प्रभुको आगमन पहिलो पटक अपेक्षा गरिएको समय, अर्थात् १८४४ को वसन्त, बित्यो,”—यही नै ढिलाइको समय हो, पहिलो निराशा—“उहाँको प्रकट हुने कुरालाई विश्वासका साथ हेरेका मानिसहरू केही समयसम्म शङ्का र अनिश्चिततामा परे। संसारले तिनीहरूलाई पूर्णतः पराजित भएको र

भ्रम पालिरहेको प्रमाणित भएको ठाने पनि, तिनीहरूको सान्त्वनाको स्रोत अझै पनि परमेश्वरको वचन नै थियो। धेरैले धर्मशास्त्रको खोज जारी राखे, आफ्ना विश्वासका प्रमाणहरूलाई फेरि नयाँ गरी जाँच गरे, र थप ज्योति प्राप्त गर्न अगमवाणीहरूलाई सावधानीपूर्वक अध्ययन गरे।”

यदि धेरैले यसो गरे भने, त्यसको अर्थ केही यस्ता पनि थिएनन् जसले गरेनन्। यहाँ “तिनीहरू” भनिएको छैन; “धेरै” भनिएको छ—यहाँ दुई वर्ग छन्। “तिनीहरूको अवस्थाको समर्थनमा बाइबलको गवाही स्पष्ट र निर्णायक देखिन्थ्यो। भूल गर्न नसकिने चिन्हहरूले ख्रीष्टको आगमन नजिकै रहेको कुरा जनाइरहेका थिए। पापीहरूको परिवर्तनमा तथा मसीहीहरूका बीच आत्मिक जीवनको पुनर्जागरणमा प्रभुको विशेष आशिर्षले यस सन्देश स्वर्गबाट आएको हो भनी गवाही दिएको थियो। र यद्यपि विश्वासीहरूले आफ्नो निराशाको व्याख्या गर्न सकेनन्, तैपनि तिनीहरूले निश्चयपूर्वक अनुभव गरे कि परमेश्वरले तिनीहरूलाई तिनीहरूको विगतको अनुभवमा अगुवाइ गर्नुभएको थियो।

तिनीहरूले दोस्रो आगमनको समयसँग सम्बन्धित ठानेका भविष्यवाणीहरूसँग गाँसिएर, तिनीहरूको अनिश्चितता र उत्कण्ठाको अवस्थाअनुकूल विशेष शिक्षा पनि दिइएको थियो, जसले तिनीहरूलाई धैर्यपूर्वक विश्वासमा प्रतीक्षा गर्न उत्साहित गर्‍यो कि जुन कुरा त्यस बेला तिनीहरूको समझमा अँध्यारो थियो, त्यो उचित समयमा स्पष्ट पारिने थियो।

त्यस अनुच्छेदमा यसो भनिएको छ, “तिनीहरूले दोस्रो आगमनको समयसँग सम्बन्धित ठानेका भविष्यवाणीहरूसँग अन्तर्गुथिएका . . . ।” तिनीहरूले कुन भविष्यवाणीहरूलाई दोस्रो आगमनसँग सम्बन्धित ठानेका थिए? 2520, 2300, र 1335। तिनीहरूले यी तीनवटै समयसम्बन्धी भविष्यवाणीहरू 1843 मा समाप्त हुन्छन्, र त्यही नै दोस्रो आगमन हो भनी विश्वास गरेका थिए।

यी भविष्यवाणीहरूमध्ये हबकूक २:१-४ को भविष्यवाणी पनि थियो: “म मेरो पहरामा उभिरहनेछु, र आफूलाई गढीमाथि खडा गर्नेछु, र उहाँले मसँग के भन्नुहुनेछ, र जब म ताडना पाउँछु तब मैले के उत्तर दिनेछु, त्यो हेर्नलाई जागा रहनेछ। तब परमप्रभुले मलाई उत्तर दिनुभयो, र भन्नुभयो, दर्शन लेख, र त्यसलाई पट्टिकाहरूमा प्रस्टसँग लेख, ताकि त्यसलाई पढ्ने मानिस दौडन सकोस्। किनकि यो दर्शन अझै नियुक्त समयको निम्ति हो, तर अन्तमा यसले बोल्नेछ, र झूटो ठहरिनेछैन: यदि यो ढिलो भए पनि, यसको प्रतीक्षा गर; किनकि यो निश्चय नै आउनेछ, यो ढिलो हुनेछैन। हेर, जसको प्राण अहंकारले उचालिएको छ, त्यो त्यसमा सोझो छैन: तर धर्मोचाहिँ आफ्नै विश्वासद्वारा जीवित रहनेछ।”

सन् १८४२ मै नै, यस भविष्यवाणीमा दिइएको “दर्शनलाई लेख, र त्यसलाई पट्टिकाहरूमा स्पष्ट पार, ताकि जसले यसलाई पढ्छ, त्यो दौन सकून्” भन्ने निर्देशनले चार्ल्स फिचलाई दानिएल र प्रकाशको पुस्तकका दर्शनहरूलाई दृष्टान्तस्वरूप देखाउन एक भविष्यसूचक चार्ट तयार पार्ने सुझाव दियो। यस चार्टको प्रकाशनलाई हबकूकलाई दिइएको आज्ञाको पूर्तिको रूपमा मानिएको थियो। तथापि, त्यतिबेला कसैले पनि यही भविष्यवाणीमा दर्शनको पूरा हुनमा देखिने एक प्रकारको ढिलाइ—एक तर्खने समय—समेत प्रस्तुत गरिएको छ भन्ने कुरा ध्यान दिएन। निराशापछि, यो धर्मशास्त्रीय खण्ड अत्यन्तै महत्त्वपूर्ण देखिन आयो: “किनकि यो दर्शन तोकिएको समयकै लागि हो, तर अन्त्यमा यसले बोल्नेछ, र झूटो बोल्नेछैन; यद्यपि यसले तर्खिएला, त्यसको प्रतीक्षा गर; किनकि यो निश्चय नै आउनेछ, यो ढिलो हुनेछैन। . . . धर्मो मानिस आफ्नो विश्वासद्वारा जीवित रहनेछ।”

१८४३ को चार्ट र अगमवाणीको आत्मा

तपाईं नियमित कार्य गर्नुहुन्छ वा अनियमित कार्य—यी शब्दहरू एलेन ह्वाइटले क्रमशः सम्मेलन-कार्य र आत्मनिर्भर कार्यका लागि प्रयोग गर्नुभएको हो—यसले कुनै फरक पाउँदैन। तपाईं एडभेन्टिज्मका अग्रणी आत्मनिर्भर सेवकाइहरूका जानुहोस् वा जनरल कन्फरेन्स अथवा बाइबिलिकल रिसर्च इन्स्टिट्युटका, यदि तपाईंले तिनीहरूलाई 1843 Chart को विषयमा सोध्नुभयो भने, तिनीहरूले भन्नेछन्, “यस Chart मा धेरै गल्तीहरू छन्।” तिनीहरू एलेन ह्वाइटसँग असहमत छन्, जसले भन्नुहुन्छ कि यस Chart का केही अंकहरूमा रहेको “एउटा गल्ती” माथि प्रभुले आफ्नो हात राख्नुभएको थियो।

तर तिनीहरू आफैँलाई परमेश्वरको वचनको विरोधमा पनि खडा गर्छन्। हबक्कूकमा भनिएको छ कि यो दर्शनले "... झूट बोल्नेछैन।" अग्रगामीहरूले 1843 चार्टमा राख्नुपर्ने दर्शन, र तिनीहरूले राखेकै पनि, हबक्कूक 2 को पूर्ति हो। यही त्यो दर्शन हो जुन तिनीहरूले यस चार्टमा राख्नुपर्ने थियो, र हबक्कूक 2 ले भन्छ कि यो दर्शनले "... झूट बोल्नेछैन।" यसकारण, जब तपाईं भन्नुहुन्छ कि यो चार्ट "गल्तीहरूले भरिएको" छ, तब तपाईं भविष्यवाणीको आत्मा र बाइबल दुवैको विरोध गर्दै हुनुहुन्छ।

इजकिएलको भविष्यवाणीको एक अंश विश्वासीहरूका लागि पनि शक्ति र सान्त्वनाको स्रोत थियो: "परमप्रभुको वचन म कहाँ आयो, यसो भनिँदै, हे मानिसको पुत्र, तिमीहरूले इस्राएलको देशमा यो कस्तो उखान चलाएका छौ, यसो भन्दै, दिनहरू लम्बिँदै गएका छन्, र प्रत्येक दर्शन निष्फल हुन्छ? यसकारण तिनीहरूलाई भन, परमप्रभु यहोवा यसो भन्नुहुन्छ। . . . दिनहरू नजिक आइपुगेका छन्, र प्रत्येक दर्शनको प्रभाव पनि। . . . म बोल्नेछु, र जुन वचन म बोल्नेछु, त्यो पूरा हुनेछ; त्यो फेरि लम्ब्याइनेछैन।" "इस्राएलको घरानाका मानिसहरू भन्छन्, उसले देखेको दर्शन धेरै दिनपछिको हो, र उसले टाढाका समयहरूको विषयमा भविष्यवाणी गर्छ। यसकारण तिनीहरूलाई भन, परमप्रभु यहोवा यसो भन्नुहुन्छ; मेरा कुनै पनि वचन अब उप्रान्त लम्ब्याइनेछैनन्, तर मैले बोलेको वचन पूरा हुनेछ।" इजकिएल 12:21-25, 27, 28.

आराधकहरूको दुई वर्गहरू

ध्यान दिनुहोस् कि उनी उपासकहरूको दुई वर्गबारे बोलिरहेकी छिन्। उनी भन्छिन्, जब यो निराशा आयो, तब धेरैले अगमवाणीहरू अध्ययन गरिरहे, जसले यो संकेत गर्दछ कि त्यस्तो एक वर्ग पनि थियो जसले निरन्तरता दिएन। यी दुई वर्गबीचको भिन्नताबारे हामीले अझ बढी प्रकाश पाउनेछौं।

हबक्कूक 2:1-4 को परिपूर्ति यही 1843 को चार्ट र 1850 को चार्ट हो। हबक्कूकमै पनि, पद 4 ले भन्छ कि धर्मी मानिस आफ्नै विश्वासद्वारा जीवित रहनेछ, र त्यो पनि जसको हृदय अभिमानले उचालिएको छ। यसले आराधकहरूको दुई वर्गलाई वर्णन गरिरहेको छ। मध्यरात्रिको पुकारको इतिहासले आराधकहरूको दुई वर्ग उत्पन्न गर्छ, र ती दुई वर्गलाई हबक्कूकमा सम्बोधन गरिएको छ।

अर्को अनुच्छेदमा, हबक्कूक 2 र इजकिएलको सन्दर्भ दिएपछि, उनले वर्गहरूमध्ये एउटाको पहिचान यसरी गर्छिन्: "प्रतीक्षा गर्नेहरू।" यी प्रतीक्षा गर्नेहरू को हुन्? तिनीहरू ती हुन् जसले दानिएल 12 पूरा गरिरहेका छन्, "धन्य त्यो हो, जो प्रतीक्षा गर्छ, र 1335 सम्म आइपुग्छ।" यही वर्ग नै प्रतीक्षा गर्नेहरू हुन्।

प्रतीक्षा गर्नेहरूले आनन्द मनाए, किनकि आरम्भदेखि अन्त्यसम्म जानुहुने उहाँले युगौँलाई छिचोलेर तल हेर्नुभएको थियो र तिनीहरूको निराशालाई पूर्वानुमान गर्दै तिनीहरूलाई साहस र आशाका वचनहरू दिनुभएको थियो भन्ने उनीहरूले विश्वास गरेका थिए।

हामीलाई एक बहिनीको फोन आएको थियो, जो केही वर्षदेखि पूर्वी युरोपका देशहरूमध्ये एकमा कार्यरत थिइन्। उनी त्यहीँकी थिइन्, संयुक्त राज्य अमेरिकामा सरेकी थिइन्, र जब उनले यो सन्देश बुझिन्, तब फेरि फर्किइन्। उनले प्रतिरोधको सामना गरेकी छिन्; उनको अधिल्लो मण्डलीय परिवारले उनलाई "उनको निम्ति ढोका बन्द गरिदिन" भनी उनको देशका अगुवाइसमक्ष सम्पर्कसमेत गरेको छ। हालसालै, प्रभुले उनलाई समूहहरूसँग यो सन्देश बाँड्ने ढोका खोलिदिनुभएको छ।

आज बिहान सबेरै उनले फोन गरिन् र भनिन् कि एउटा अवरोध यातायातको थियो। यो सन्देश लिएर यात्रा गर्न र सिकाउन उनीहरूलाई एउटा गाडी चाहिन्थ्यो, तर त्यसका लागि आवश्यक धनराशि उनीहरूसँग थिएन। उनीहरू यो स्थानमा पुग्नेबित्तिकै, प्रभुद्वारा प्रेरित संयुक्त राज्य अमेरिकाका मित्रहरूले गाडी किन्न पर्याप्त धनराशि पठाइदिए।

यो त्यही प्रकारको अनुभव थियो, जुन निराश भएकाहरूका निम्ति भइरहेको थियो। तिनीहरू निराश भएका थिए, तर प्रभुले तिनीहरूलाई धर्मशास्त्रतर्फ डोर्‍याउँदै यसो भन्दै उत्साहित पार्नुभयो, "यो निराशा मेरो निर्देशनअनुसार भएको

थियो। केवल अगाडि बढिरहो।”

यदि धर्मशास्त्रका यस्ता अंशहरू, जसले तिनीहरूलाई धैर्यसाथ पखिँरहन र परमेश्वरको वचनमा आफ्नो भरोसा दृढतापूर्वक कायम राख्न चेतावनी दिएका थिए, नभएका भए, त्यस परीक्षाको घडीमा तिनीहरूको विश्वास चुक्ने थियो।

दश कुँवारीहरूको दृष्टान्त र ढिलाइको समय

यस कुरामा ध्यान दिनुहोस् कि सिस्टर ह्याइटले दस कन्याहरूको दृष्टान्तलाई हबकूक २ सँग कसरी जोड्नुहुन्छ, किनकि दुवैले ढिलाइको समय र आराधकहरूका दुई वर्गबारे चर्चा गर्छन्।

मत्ती २५ का दस कुँवारीहरूको दृष्टान्तले पनि एडभेन्टवादी जनसमुदायको अनुभवलाई चित्रित गर्दछ। मत्ती २४ मा, उहाँको आगमनको चिन्ह र संसारको अन्त्यसम्बन्धी उहाँका चेलाहरूको प्रश्नको उत्तर दिँदै, ख्रीष्टले आफ्नो पहिलो आगमनदेखि दोस्रो आगमनसम्म संसार र मण्डलीको इतिहासमा भएका केही अत्यन्त महत्त्वपूर्ण घटनाहरू औँल्याउनुभएको थियो; अर्थात्, यरूशलेमको विनाश, मूर्तिपूजक तथा पापीय सत्तावटहरूअन्तर्गत मण्डलीले भोगेको महान् सङ्कष्ट, सूर्य र चन्द्रमाको अँध्यारो हुनु, तथा ताराहरू खस्नु। त्यसपछि उहाँले आफ्नो राज्यमा आउनुहुने विषयमा बोल्नुभयो, र उहाँको प्रकट हुनुलाई पर्खने सेवकहरूको दुई वर्गको वर्णन गर्ने दृष्टान्त सुनाउनुभयो। अध्याय २५ यी शब्दहरूसँग आरम्भ हुन्छ: ‘त्यस बेला स्वर्गको राज्य दस कुँवारीहरूजस्तै हुनेछ।’ यहाँ अन्तिम दिनहरूमा जीवित मण्डलीलाई दृष्टिमा ल्याइएको छ,”—अब, उहाँले यसलाई मिलेराइट इतिहासमा लागू गर्दै हुनुहुन्छ, तर उहाँले के भन्दै हुनुहुन्छ, ध्यान दिनुहोस्—“यहाँ अन्तिम दिनहरूमा जीवित मण्डलीलाई दृष्टिमा ल्याइएको छ,”—“अन्तिम दिनहरूमा जीवित मण्डली” को हो? त्यो हामी हौं।

अध्याय २४ को अन्त्यमा औँल्याइएको यही कुरो हो। यस दृष्टान्तमा तिनीहरूको अनुभव पूर्वीय विवाहका घटनाहरूद्वारा चित्रित गरिएको छ। “तब स्वर्गको राज्य दस कुमारीहरूसित तुलना गरिनेछ, जसले आफ्ना बत्तीहरू लिएर दूल्हालाई भेट्न निस्के। तिनीहरूमध्ये पाँच जना बुद्धिमान थिए, र पाँच जना मूर्ख। मूर्खहरूले आफ्ना बत्तीहरू त लिए, तर आफूसित तेल लिइनन्; तर बुद्धिमानहरूले आफ्ना बत्तीहरूसँगै भाँडाहरूमा तेल पनि लिए। दूल्हा ढिलो गरिरहेकै बेला तिनीहरू सबै झुम्पिए र निदाए। अनि मध्यरातमा एउटा पुकारा भयो, हेर, दूल्हा आउँदैछन्; उहाँलाई भेट्न निस्क।”

ख्रीष्टको आगमन, जसरी पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशद्वारा घोषणा गरिएको थियो, दुलहाको आगमनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको बुझिन्थ्यो। उहाँको शीघ्र आगमनको घोषणाअन्तर्गत भएको व्यापक सुधारकार्य कन्याहरूको निस्केर जाने कार्यसँग अनुरूप थियो। यस दृष्टान्तमा, मत्ती २४ मा जस्तै, दुई वर्गहरूलाई प्रस्तुत गरिएको छ। सबैले आफ्ना बत्तीहरू—बाइबल—लिएका थिए, र त्यसको ज्योतिमा दुलहालाई भेट्न निस्केका थिए। तर मूर्खहरूले तेलबिनाका आफ्ना बत्तीहरू लिए, बुद्धिमानहरूले भने आफ्ना भाँडाहरूमा तेल लिए। बुद्धिमानहरूले परमेश्वरको अनुग्रह, पवित्र आत्माको पुनर्जन्मदायी र आलोकित गर्ने शक्ति, प्राप्त गरेका थिए, जसले उहाँको वचनलाई तिनीहरूका खुट्टाका लागि बत्ती बनायो। तिनीहरूले सत्य जान्नका लागि धर्मशास्त्रहरूको अध्ययन गरे र हृदय तथा जीवनको शुद्धतालाई गम्भीरतापूर्वक खोजे। यी व्यक्तिहरूसँग परमेश्वर र उहाँको वचनमा व्यक्तिगत अनुभव र विश्वास थियो, जुन निराशा र विलम्बद्वारा परास्त हुन सक्दैनथ्यो। अरूहरू आवेगबाट प्रेरित भई चले, आफ्ना दाजुभाइहरूको विश्वासमा निर्भर रहे, असल भावनाहरूमा सन्तुष्ट भए तापनि सत्यको गहिरो समझ वा अनुग्रहको वास्तविक कार्यबाट रहित थिए। तिनीहरू विलम्ब र निराशाका लागि तयार थिएनन्। जब परीक्षाहरू आए, तिनीहरूको विश्वास डगमगायो, र तिनीहरूका बत्तीहरूको प्रकाश मलिन हुँदै गयो।

“जब दुलहा ढिलो गरीरहनुभएको थियो,”

दुल्हा कहिले ढिलो हुनुभयो? मार्च २२, १८४४। उहाँ ढिलो हुनुहुन्छ। अब के हुन जाँदैछ? यी दुई वर्ग प्रकट हुन जाँदैछन्।

जब हामी मध्यरात्रिको पुकारलाई बिर्सन्छौं र तल रहेको दुष्ट संसारतर्फको मार्गबाट चिप्लेर झर्छौं, तब हामीले सुसमाचार बुझ्दैनौं भन्ने देखाउँछौं। अनन्त सुसमाचार भनेको परीक्षात्मक भविष्यसूचक सन्देशको आधारमा दुई वर्गका आराधकहरू उत्पन्न गराउने ख्रीष्टको कार्य हो। ढिलाइको समयदेखि ढोका बन्द हुने समयसम्म, यही अनन्त सुसमाचारको चरमोत्कर्ष हो। यहाँ, प्रभुले ढिलाइको समयमा दुई वर्गलाई लिनुहुन्छ, तिनीहरूलाई आफूसँगै न्यायमा डोर्‍याउन खोज्नुहुन्छ, र तिनीहरूसँग साँच्चै तेल छ कि छैन भन्ने प्रमाणित गर्न तिनीहरूलाई परीक्षाको प्रक्रियामार्फत लैजानुहुन्छ। यही ख्रीष्टको सुनलाई मलिनताबाट, गहुँलाई जङ्गली घाँसबाट, बुद्धिमान् हरूलाई मूर्खहरूबाट अलग गर्ने कार्यको चरमोत्कर्ष हो।

“दुलहा ढिलो गरिरहँदा, तिनीहरू सबै झोक्रिए र निदाए।” दुलहाको ढिलाइद्वारा प्रभुको अपेक्षा गरिएको समय बित्नु, निराशा, र देखापरेको विलम्बलाई जनाइएको छ। अनिश्चितताको यस समयमा, सतही र आधा-हृदय भएका मानिसहरूको चासो चाँडै डगमगाउन थाल्यो, र तिनीहरूको प्रयत्न शिथिल हुन लाग्यो; तर जसको विश्वास बाइबलको व्यक्तिगत ज्ञानमा आधारित थियो, तिनीहरूको पाउमुनि एउटा चट्टान थियो, जसलाई निराशाका छालहरूले बगाउन सकेनन्। “तिनीहरू सबै झोक्रिए र निदाए;” एक वर्ग निष्चिन्तता र आफ्नो विश्वासको परित्यागमा, अर्को वर्ग अझ स्पष्ट ज्योति दिइएसम्म धैर्यपूर्वक प्रतीक्षा गर्दै। तथापि, परीक्षाको रातमा पछिल्लो वर्गले पनि केही हृदयसम्म आफ्नो उत्साह र समर्पण गुमाएको जस्तो देखियो। आधा-हृदय र सतहीहरू अब आफ्ना भाइहरूको विश्वासमा भर पर्न सक्दैनथे। प्रत्येकले आफ्नै निम्ति उभिन वा पतन हुनुपर्थ्यो।

जब निराशा आयो, तब दुई समूहले फरक-फरक प्रकारले निदाउन थाले; तर बुद्धिमान् कन्याहरूले पनि आफ्नो केही जोश गुमाए। प्रभु यसमा अगुवाइ गरिरहनुभएको थियो, ताकि जब Exeter Camp Meeting मा “Midnight Cry” को सन्देश आयो, उहाँले तिनीहरूका बीचमा एउटा कार्य सम्पन्न गर्नुहुनेथियो।

परीक्षणको प्रक्रिया: तर्खाइको समय र मध्यरातको पुकार

स्पिरिट अफ प्रेफेसी, खण्ड ४, पृष्ठ २२८ बाट: स्मरण राख कि यो प्रक्रिया—मध्यरातको पुकार, विलम्बको समयदेखि ढोका बन्द हुने समयसम्म—प्रभुले आफ्ना जनहरूको परीक्षा लिनुभएको हो। एक्सेटर क्याम्प-मीटिङमा भएको मध्यरातको पुकार, २२ अक्टोबर, १८४४ सम्मको यसको घोषणा सहित, त्यस इतिहासको केवल एक अंश मात्र हो। यसलाई विलम्बको समयबाट अलग गर्न सकिँदैन, किनकि त्यसले उपासकहरूका दुई वर्गका बीचमा मध्यरातको पुकारको प्रभावका लागि तयारी गर्छ। तिमीले मध्यरातको पुकार बुझ्ने पछि, किनकि यदि तिमीले यसलाई बुझ्ने भने, तिमी मार्गबाट खस्छौ।

“परमेश्वरले आफ्ना जनलाई परख गर्ने अभिप्राय राख्नुभयो। भविष्यसूचक अवधिहरूको गणनामा भएको एउटा त्रुटिलाई उहाँको हातले ढाकियो। उहाँको हात, अर्थात् प्रभुको हातले, बहुवचनमा उल्लिखित ती भविष्यसूचक अवधिहरूको गणनामा भएको एउटा अद्वितीय त्रुटिलाई ढाकियो। एडभेन्टिस्टहरूले त्यो त्रुटि पत्ता लगाएनन्, न त उनीहरूका सबैभन्दा विद्वान् विरोधीहरूले नै त्यसलाई पत्ता लगाए। पछिल्लाहरूले भने, ‘भविष्यसूचक अवधिहरूको तपाईंहरूको गणना सही छ। कुनै महान् घटना घट्ने लागेको छ; तर त्यो श्री मिलरले भविष्यवाणी गर्नुभएको कुरा होइन; त्यो ख्रीष्टको दोस्रो आगमन होइन, तर संसारको परिवर्तन हो।’”

प्रतीक्षाको समय बित्यो, तर आफ्ना जनहरूको उद्धार गर्न ख्रीष्ट प्रकट हुनुभएन। जसले निष्कपट विश्वास र प्रेमका साथ आफ्ना मुक्तिदाताको प्रतीक्षा गरेका थिए, तिनीहरूले तीतो निराशाको अनुभव गरे। तैपनि प्रभुले आफ्नो उद्देश्य पूरा गर्नुभएको थियो: उहाँले आफ्नो प्रकट हुने दिनको प्रतीक्षामा रहेको दाबी गर्नेहरूको हृदयको परीक्षा गर्नुभएको थियो। तिनीहरूमध्ये धेरैजना सत्यप्रतिको प्रेमभन्दा भयबाट प्रेरित भएका थिए। जब अपेक्षित घटना घटित भएन, ती व्यक्तिहरूले आफूहरू निराश नभएको घोषणा गरे; ख्रीष्ट आउनुहुनेछ भन्ने उनीहरूले कहिल्यै विश्वास गरेका थिएनन्। साँचो विश्वासीहरूको शोकको उपहास गर्नेहरूमा तिनीहरू सबैभन्दा पहिलामध्ये परे।

यो नै प्रभुको उद्देश्य थियो। भविष्यको निम्ति हामीलाई डर मान्नुपर्ने कुनै कुरा छैन, केवल त्यतिबेला बाहेक जब हामी प्रभुले हाम्रो विगतको अनुभवमा हामीलाई कसरी अगुवाइ गर्नुभयो भन्ने कुरा बिर्सन्छौं; र डर मान्नुपर्ने अर्को कुनै कुरा

छैन, केवल त्यतिबेला बाहेक जब हामी विगतको अनुभवमा प्रभुको शिक्षालाई बिर्सन्छौं। हामी यो सुझाव दिंदैछौं कि तपाईंले यस अगुवाइलाई उहाँको शिक्षाबाट अलग गर्न सक्नुहुन्न।

जेम्स ह्वाइट र एलन जी. ह्वाइटका जीवन-रेखाचित्रहरू १८८८, पृष्ठ १८६-१८७: “१८४३ मा समय बित्दै जाँदा परमेश्वरले आफ्ना जनहरूको परीक्षा गर्नुभयो र तिनीहरूलाई सिद्ध प्रमाणित गर्नुभयो। भविष्यसूचक अवधिहरूको गणनामा तिनीहरूले गरेको त्रुटि—एक विलक्षण त्रुटि—ख्रीष्टको आगमनको प्रतीक्षा गरिरहेकाहरूका विचारहरूको विरोध गर्ने विद्वान् मानिसहरूले समेत तुरुन्तै पत्ता लगाएनन्। यी गहन विद्वानहरूले समयको गणनामा श्री मिलर सही थिए भनी घोषणा गरे, यद्यपि त्यस अवधिको परिपूर्तिमा हुने घटनाको विषयमा उनीहरूले उहाँसँग मतभेद गरे। तर तिनीहरू र परमेश्वरका प्रतिक्षारत जनहरू समयको प्रश्नमा एउटै साझा त्रुटिमा थिए।”

हामी पूर्ण रूपमा विश्वास गर्छौं कि परमेश्वरले, आफ्नो बुद्धिमा, यसरी योजना गर्नुभयो कि उहाँका मानिसहरूले एउटा निराशाको सामना गर्नु, जुन उनीहरूका हृदयहरू प्रकट गर्न र साँचो चरित्रहरू विकास गर्न अत्यन्तै उपयुक्त थियो—केवल उनीहरूका हृदयहरू प्रकट गर्न मात्र होइन, तर उनीहरूका चरित्रहरू विकास गर्न पनि, तिनीहरूलाई त्यस्तो बिन्दुसम्म ल्याउँदै जहाँ मध्यरात्रिको पुकारमा आउने संकटमा त्यो प्रदर्शित हुने थियो। जसले परमेश्वरका न्यायहरूको भयका कारण, सत्यलाई प्रेम गरेका र स्वर्गको राज्यमा उत्तराधिकार पाउने अभिलाषा राखेका हुनाले होइन, पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश ग्रहण गरेका थिए, तिनीहरू अब आफ्नो वास्तविक स्वरूपमा प्रकट भए। तिनीहरू तीमध्येका पहिलो थिए जसले येशूको प्रकट हुनुलाई निष्कपटतापूर्वक अभिलाषा गरेका र प्रेम गरेका निराश भएकाहरूको उपहास गरे। परमेश्वरको यस अत्यन्त छानबिन गर्ने परीक्षाले तिनीहरूको साँचो चरित्र प्रकट गर्‍यो, जो परीक्षाको घडीमा आफ्नो विश्वासलाई इन्कार गरेर जिम्मेवारी र कलङ्कबाट पन्छिन चाहन्थे।

निराश भएका मानिसहरूलाई अन्धकारमा छोडिएन; किनकि अगमवाणीका समयावधिहरूलाई उत्कट प्रार्थनासहित खोजी गर्दा, त्यो त्रुटि—त्यो एकमात्र त्रुटि—पत्ता लाग्यो, र अगमवाणीको लेखनीले ढिलाइको समयभरि आफ्नो रेखा तानेको पनि देखियो। ख्रीष्टको आगमनको आनन्दपूर्ण अपेक्षामा, दर्शनको देखिने ढिलाइलाई ध्यानमा राखिएको थिएन, र त्यो दुःखद तथा कल्पनाबाहिरको आश्चर्य ठहरियो। तैपनि यही परीक्षा सत्यका निष्कपट विश्वासीहरूलाई विकास गर्न र बलियो पार्न अत्यन्त आवश्यक थियो। ढिलाइको समय अत्यन्त आवश्यक थियो। यसले दुई वर्गलाई प्रदर्शन गर्ने र मध्यरातको पुकारको इतिहासदेखि ढोका बन्द हुने समयसम्म प्रदर्शन गरिने तिनीहरूको चरित्रलाई विकास गर्न आरम्भ गर्ने मात्र होइन, तर विवादको परिणाममा सही पक्षमा निस्कनेहरूलाई दृढ पार्न पनि यो आवश्यक थियो। तपाईंले ढिलाइको समयलाई मध्यरातको पुकार वा ढोका बन्द हुने घटनाबाट अलग गर्न सक्नुहुन्न।

जब तपाईं मध्यरात्रिको पुकारलाई अस्वीकार गर्नुहुन्छ, तब तपाईं त्यसै इतिहासलाई अस्वीकार गर्दै हुनुहुन्छ। मध्यरात्रिको पुकार केवल एकजेटर क्याम्प मिटिङमा स्यामुएल स्नोको सन्देश मात्र होइन; यो त ढिलाइको समयको अनुभव हो। प्रभुले अगुवाइ गरिरहनुभएको स्थान यही थियो। भविष्यका लागि हामीले कुनै कुराको भय मान्नुपर्दैन, सिवाय यसका कि हामीले आफ्ना विगतका इतिहासमा प्रभुको अगुवाइलाई बिर्सियो भने—ढिलाइको समय र मध्यरात्रिको पुकारको यही इतिहास, जहाँ उहाँले मिलराइट इतिहासमा अनन्त सुसमाचारलाई चरमबिन्दुमा पुऱ्याउनुहुन्छ, र उपासकहरूका दुई वर्ग उत्पन्न गर्नुहुन्छ।

अर्ली राइटिङ्स, पृष्ठ ७४: “मैले देखें कि १८४३ को चार्ट प्रभुको हातद्वारा निर्देशित गरिएको थियो, र यसलाई परिवर्तन गरिनु हुँदैनथ्यो; कि अंकहरू उहाँले चाहनुभएको जस्तै थिए; कि उहाँको हात त्यसमा थियो र केही अंकहरूमा भएको एउटा त्रुटिलाई लुकाइराख्यो, ताकि उहाँको हात नहटाइएसम्म कसैले पनि त्यसलाई देख्न नसकोस्।”

अधर्मको रहस्य र परीक्षण प्रक्रिया

यदि हामीसँग समय भएको भए, हामी अधर्मको रहस्यबारे छलफल गर्न सक्थौँ। अधर्मको रहस्यको एकभन्दा बढी सही परिभाषा हुन सक्छ, तर यहाँ यसले पवित्र इतिहासहरूमा—जहाँ प्रभुले आफ्ना जनहरूको परीक्षा लिनुहुन्छ—असलसँग खराब, सत्यसँग भ्रम मिसाउने शैतानको कार्यलाई जनाउँछ। धर्मशास्त्रका ती पवित्र इतिहासहरूमा, जहाँ प्रभुले आफ्ना जनहरूलाई परीक्षाको प्रक्रियामा ल्याउनुहुन्छ, तपाईंले सधैं अधर्मको रहस्य देख्नुहुनेछ—सत्यसँग भ्रम मिसाउने शैतानको क्रियाशीलता। जब मानिसहरू यस परीक्षाको बिन्दुमा आइपुग्छन्, अधर्मको रहस्यले विषयहरूलाई धमिलो बनाइसकेको हुन्छ।

जब नूहको परीक्षाको समय आयो, तब बाइबलले हामीलाई बताउँछ कि त्यसअघि नै शैतानको बीउ परमेश्वरको बीउसँग मिसाइएको थियो। यही कारणले नूहको समयमा अधर्मको रहस्य पूरा भयो, जसलाई उत्पत्तिको पुस्तकमा यसरी व्यक्त गरिएको छ कि परमेश्वरका छोराहरूले मानिसहरूका छोरीहरूलाई पत्नीका रूपमा लिए—ती दुई बीउको मिश्रण, अर्थात् अधर्मको रहस्य, जसले नूहको परीक्षाभन्दा अघि स्थान लिन्छ।

मूसा र लाल समुद्रको परीक्षाको सन्दर्भमा, धर्मशास्त्रले वर्णन गर्दछ कि लाल समुद्रमा र सिनैमा परीक्षा गरिने इस्राएल त्यहाँ यति लामो समय रहेपछि मिश्रका शिक्षाद्वारा भ्रष्ट बनिस्केको थियो। त्यही नै अधर्मको रहस्य थियो—शैतानी शिक्षाद्वारा प्रभावित हुनु।

यहूदीहरूको समयमा, सनहेद्रिनले आफ्नो परीक्षाको प्रक्रियालाई अस्वीकार गर्न मार्ग तयार गर्ने कुरा ग्रीक शिक्षाहरूले नै गरेका थिए।

मिलेराइट इतिहासमा, प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूका मिलेराइटहरू भर्खरै पापीय प्रभावका १२६० वर्षबाट बाहिर आएका थिए, जसले शुद्ध बीउलाई अशुद्ध बीउसँग भ्रष्ट तुल्यायो, र त्यसबाट अधर्मको एउटा रहस्य उत्पन्न भयो, जसले मिलेराइट इतिहासको परीक्षाभन्दा अघि स्थान लियो।

त्यो सधैं उपस्थित रहने अधर्मको रहस्य हो।

यदि तपाईं अधर्मको रहस्य कसरी कार्य गर्दछ भनेर अध्ययन गर्नुहुन्छ भने, Patriarchs and Prophets को पहिलो अध्यायमा जानुहोस्। Sister White ले स्वर्गमा शैतानले अधर्मको रहस्य कसरी पूरा गर्‍यो भनेर हामीलाई बताउनुहुन्छ। स्वर्गमा कुन स्वर्गदूतहरू रहनेछन् र कुन हटाइनेछन् भन्ने विषयमा एउटा परीक्षा हुन गइरहेको थियो, र त्यस परीक्षाको प्रक्रियाअघि नै शैतानले त्यहीँ स्वर्गमा अधर्मको रहस्य पूरा गरिरहेको थियो।

शैतानले यो कार्य शङ्का घुसाएर, आफ्नो वचनलाई परमेश्वरको वचनभन्दा माथि राखेर, र अझ महत्त्वपूर्ण रूपमा, अरूहरूलाई आफ्ना झूटा शिक्षाहरू व्यक्त गर्न उक्साएर—एक दुष्टतापूर्ण क्रियाकलापद्वारा—गर्‍यो। उसले तिम्रो मनमा शङ्का राखिदिन्थ्यो, र त्यसपछि तिमी बाहिर गएर त्यो शङ्कालाई एउटा समूहसमक्ष व्यक्त गर्न थाल्थ्यौ। यदि कसैले त्यस शङ्काको विषयमा गुनासो गर्थ्यो भने, तिनीहरूले उसको होइन, तिम्रै विरुद्ध गुनासो गर्थे।

हालै वाशिङ्टनको स्पोकेनस्थित एक पास्टरले *Early Writings*, पृष्ठ ७४, सम्बन्धमा यस्तो टिप्पणी गरे: “म एलेन ह्वाइटको समयकालको शब्दकोश, अर्थात् वेबस्टरको शब्दकोशमा गएँ, र *figures* भन्नाले अंकगणितसँग कुनै सम्बन्ध राख्दैन।” यो कुरा सुन्ने अधिकांश मानिसहरूले त्यसलाई जाँच्ने थिएनन् र उनलाई विश्वास गर्ने थिए। कम्तीमा पनि, त्यस पास्टरले यस अंशमा *figures* ले के जनाउँछ भन्ने विषयमा शङ्का रोपिरहेका थिए; वास्तवमा, उनी झूट बोलिरहेका थिए। वेबस्टरको १८२८ को शब्दकोश यसो भन्छ: FIGURE, n. अंकगणितमा, सङ्ख्या जनाउने चिह्न, जस्तै 2, 7, 9.

उहाँले सन्देह प्रकट गर्दै हुनुहुन्थ्यो, अर्थात् अधर्मको रहस्यद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको कार्य गर्दै हुनुहुन्थ्यो। यदि एडभेन्टिस्टहरू हेर्न इच्छुक छन् भने, उहाँले तिनीहरूका लागि यो चिह्नित गर्दै हुनुहुन्थ्यो कि पृथ्वीको इतिहासको यस समयमा, तिमीहरूले सत्यलाई आफ्नै निम्ति बुझ्दैपर्छ र मानिसहरूको कुरा सुन्नु हुँदैन; किनकि, “. . . अधर्मको रहस्य त अघिदेखि नै कार्यरत छ:”

अर्ली राइटिङ्स, पृष्ठ ७४: "... कि ती अंकहरू उहाँले चाहनुभएको जस्तै नै थिए, कि उहाँको हात ती अंकहरूमाथि थियो र उहाँले एउटा त्रुटि लुकाइराख्नुभएको थियो, ताकि उहाँको हात हटाइएनसम्म कसैले पनि त्यसलाई देख्न नसकोस्।"

यो विषयान्तर गराउने उपाय हो, र धर्मशास्त्रीहरूले प्रायः यसै गर्छन्। यदि तपाईं बाइबल वा भविष्यवाणीको आत्मामा कुनै शब्दको अर्थ बुझ्न चाहनुहुन्छ भने, तपाईंले पहिले शब्दकोशहरूतर्फ हेर्नु हुँदैन; तपाईंले अगमवक्तातर्फ हेर्नुपर्छ। उदाहरणका लागि, दानियल ८:११ मा दानियलले हिब्रू शब्द *rum* प्रयोग गर्छन्, जसलाई "taken away" भनेर अनुवाद गरिएको छ। मानिसहरू यसले "हटाइयो" भन्ने अर्थ दिन्छ भनी ठान्छन्, तर दानियलले *rum* पाँच अन्य पटक पनि प्रयोग गरेका छन्, र त्यहाँ यसको अर्थ कहिल्यै "लिई हटाउनु" हुँदैन—यसको अर्थ "उचाल्नु र उच्च पार्नु" हुन्छ। त्यसैले, दानियल ८:११ मा *rum* को अर्थ "हटाइयो" हो भनी ठान्नु भनेको दानियलले उक्त शब्द कसरी प्रयोग गरे भन्ने आधारमा होइन, परम्परालाई पछ्याउनु हो।

यसरी नै, एलेन ह्वाइटको सन्दर्भमा पनि: यदि तपाईं *Early Writings*, 74 मा "figures" भन्नाले कलात्मक आकृतिहरू वा ग्राफिक्स बुझ्नु भनी दाबी गर्न चाहनुहुन्छ भने, तपाईं यसो भन्न सक्नुहुन्छ, "एलेन ह्वाइटको समयको शब्दकोशले figures को अर्थ arithmetic हुन्छ भनेर भन्दैन," यस भरोसामा कि अधिकांश मानिसहरूले जाँच गर्नेछैनन्। तर यदि तिनीहरूले जाँच भने, तिनीहरूले पाउनेछन् कि figures को अर्थ वास्तवमै arithmetic नै हुन्छ।

तर तपाईंले जाने पहिलो स्थान स्वयं एलेन ह्वाइटकहाँ हो: "figures" भन्नाले उहाँले के अभिप्राय राख्नुभएको हो? *Early Writings*, पृष्ठ 74 मा उहाँ भन्नुहुन्छ, "His hand was over and hid a mistake in some of the figures," र पृष्ठ 236 मा उहाँ भन्नुहुन्छ, "His hand covered a mistake in the reckoning of the prophetic periods." अगमवक्त्रीले स्पष्ट रूपमा देखाउनुहुन्छ कि उहाँको पारिभाषिक शब्द "figures" ले भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिहरूलाई जनाउँछ—अर्थात् गणना, कलात्मक चित्रणलाई होइन।

अतः, प्रभुले आफ्नो हात केमाथि राख्नुभयो? उहाँले भविष्यसूचक अवधिहरूको गणनामा भएको एउटा त्रुटि—अङ्कहरूमाथि—आफ्नो हात राख्नुभएको थियो।

२५२० को एलेन ह्वाइटद्वारा समर्थन

यही निष्कर्षात्मक बुँदा हो। धेरैले हामीले प्रस्तुत गरिरहेको यही सन्देश प्रस्तुत गरिरहेका छन्, र म तिनीहरूलाई समर्थन गर्दछु। तर जब 2520 को प्रश्न आउँछ र एलेन ह्वाइटले यसलाई एक वैध भविष्यवाणी मान्नुभयो कि मान्नुभएन भन्ने विषय उठ्छ, तब यही तर्क हो—यही प्रमाण हो, र यहीँबाट तपाईंले आरम्भ गर्नुपर्छ। अन्य सबै तर्कहरू वैध र सत्य छन्, तर यही प्रारम्भिक बिन्दु हो।

Early Writings को पृष्ठ 74 मा, जहाँ यसो भनिएको छ कि केही संख्यात्मक गणनाहरूका त्रुटिहरूमाथि प्रभुले आफ्नो हात राख्नुभयो, त्यही पुस्तकको पृष्ठ 236 मा उनले त्यसको अर्थ यसरी स्पष्ट पार्छिन्: "मैले परमेश्वरका जनहरूलाई आनन्दित अपेक्षामा, आफ्ना प्रभुको प्रतीक्षामा हेर्दै गरेको देखें। तर परमेश्वरले तिनीहरूको परीक्षा लिन अभिप्राय गर्नुभएको थियो।" उनी *Tarrying Time* [March 22, 1844], अर्थात् पहिलो निराशाको विषयमा कुरा गर्दैछिन्।

उहाँले 1844 अक्टोबर 22 को निराशाको विषयमा बोलिरहनुभएको होइन, किनकि त्यहाँ पनि तिनीहरू परीक्षित हुन जानेछन्; तर यहाँ उहाँले 1844 मार्च 22, अर्थात् ढिलाइको समय, को विषयमा बोलिरहनुभएको छ: "परमेश्वरले तिनीहरूलाई परीक्षित गर्ने अभिप्राय राख्नुभएको थियो।" "भविष्यसूचक अवधिहरूको गणनामा भएको एउटा भूलमाथि उहाँको हातले आवरण दिएको थियो।" ढिलाइको समयद्वारा उहाँले तिनीहरूलाई कसरी परीक्षित गर्न लाग्नुभएको थियो? भविष्यसूचक अवधिहरू सम्बन्धी तिनीहरूको समझमाथि आफ्नो हात राखेर। भविष्यका निम्ति तिमीहरूसँग डराउनुपर्ने केही छैन, जबसम्म हामीले प्रभुले मिलेराइटहरूको इतिहासमा र उहाँका शिक्षाहरूमा

विगतमा हामीलाई कसरी अगुवाइ गर्नुभएको थियो भन्ने कुरा बिसँदैनाँ।

यी भविष्यसूचक अवधिहरू नै ती शिक्षाहरू हुन् जसले ढिलाइको समय उत्पन्न गरे। “उहाँको हातले भविष्यसूचक अवधिहरूको गणनामा भएको एउटा त्रुटिलाई ढाकिदियो। आफ्ना प्रभुको प्रतीक्षामा रहेकाहरूले यो त्रुटि पत्ता लगाएनन्,”—एउटै त्रुटि—“र समयको विरोध गर्ने सबैभन्दा विद्वान् मानिसहरूले पनि यसलाई देख्न सकेनन्। परमेश्वरको उद्देश्य यही थियो कि उहाँका जनहरूले निराशाको सामना गरून्। समय बित्यो, र जसले आफ्ना मुक्तिदाताको आनन्दपूर्ण अपेक्षासहित प्रतीक्षा गरेका थिए, तिनीहरू दुःखी र निरुत्साहित भए; तर जसले येशूको प्रकट हुने कुरालाई प्रेम गरेका थिएनन्, बरु डरका कारण सन्देशलाई ग्रहण गरेका थिए, तिनीहरू उहाँ अपेक्षाको समयमा नआउनुभएकोमा प्रसन्न भए। तिनीहरूको धर्मस्वीकारले हृदयलाई प्रभावित पारेको थिएन र जीवनलाई शुद्ध बनाएको थिएन। समय बित्नु यस्ता हृदयहरूलाई प्रकट गर्नका लागि अत्यन्त उपयुक्त रूपमा व्यवस्थित गरिएको थियो। आफ्ना मुक्तिदाताको प्रकट हुनुलाई सच्चाइपूर्वक प्रेम गर्ने दुःखी र निराश भएकाहरूको उपहास गर्न र हेला गर्न तिनीहरू नै सबैभन्दा पहिले फर्किए। परीक्षणको घडीमा पछि हट्ने र फर्कनेहरूको हुन् भन्ने प्रकट गर्न आफ्ना जनहरूको परीक्षा लिनु र तिनीहरूलाई गहिरो जाँचको कसौटी दिनुमा परमेश्वरको ज्ञान मैले देखें।

येशू र समस्त स्वर्गीय सेनाले तिनीहरूतर्फ सहानुभूति र प्रेमका साथ हेरे, जसले मधुर प्रतीक्षासहित उहाँलाई देख्न लालायित भएका थिए, जसलाई तिनीहरूका प्राणले प्रेम गर्थे। तिनीहरूको परीक्षाको घडीमा तिनीहरूलाई थामिराख्न स्वर्गदूतहरू तिनीहरूका वरिपरि मण्डराइरहेका थिए। जसले स्वर्गीय सन्देश ग्रहण गर्न उपेक्षा गरेका थिए, तिनीहरू अन्धकारमा छोडिए, र परमेश्वरको क्रोध तिनीहरू विरुद्ध प्रज्वलित भयो, किनकि उहाँले स्वर्गबाट तिनीहरूका पठाउनुभएको ज्योति तिनीहरूले ग्रहण गरेनन्। ती विश्वासयोग्य तर निराश भएका जनहरू, जसले किन तिनीहरूका प्रभु आउनुभएन भनेर बुझ्न सकेनन्, अन्धकारमा छोडिएनन्। फेरि तिनीहरूलाई भविष्यसूचक अवधिहरू खोज्न आफ्ना बाइबलहरूतर्फ डोर्याइयो। अङ्कहरूमाथिबाट प्रभुको हात हटाइयो, र त्यो भूल—एउटै—स्पष्ट पारियो।

यहाँ उनले १८४३ को चार्टमा रहेका अङ्कहरूमा भएको त्रुटि स्पष्ट पार्छिन्, र ती अङ्कहरूले भविष्यसूचक अवधिहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् भन्ने कुरा उनले पहिले नै परिभाषित गरिसकेकी छिन्। “उनीहरूले देखे कि भविष्यसूचक अवधिहरू १८४४ सम्म पुगेका थिए, र भविष्यसूचक अवधिहरू १८४३ मा समाप्त भएका थिए भनी देखाउन उनीहरूले प्रस्तुत गरेका उही प्रमाणले ती १८४४ मा समाप्त हुनेछन् भन्ने कुरा प्रमाणित गर्‍यो।” छलफल समाप्त! एलेन ह्वाइटले २५२० माथि आफ्नो अनुमोदनको छाप लगाउँछिन्।

१८४३ को चार्टमा केवल तीनवटा भविष्यसूचक अवधिहरू थिए, जसलाई तिनीहरूले १८४३ मा समाप्त भएको बुझेका थिए: १३३५, २५२०, र २३००। केही अंकहरूमा भएको त्रुटि—यस चार्टका भविष्यसूचक अवधिहरूमा—माथि परमेश्वरले आफ्नो हात राख्नुभएको थियो, जबसम्म उहाँको हात हटाइएन। जब उहाँले आफ्नो हात हटाउनुभयो, तब विश्वासयोग्यतापूर्वक प्रतीक्षा गर्नेहरू पुनः भविष्यसूचक अवधिहरूको अध्ययन गर्न अगुवाइ गरिए, र उनीहरूलाई १८४३ मा भविष्यसूचक अवधिहरू समाप्त भएका थिए भनी प्रस्तुत गर्न पुर्‍याएको त्यही प्रमाणले त्यसपछि दुईवटा १८४४ मा समाप्त भएका थिए भन्ने कुरा सिद्ध गर्ने प्रमाणको रूपमा मान्यता पायो।

१३३५ सन् ५०८ मा सुरु हुन्छ र १८४३ मा समाप्त हुन्छ। २५२० ईसापूर्व ६७७ मा सुरु हुन्छ र वर्षको पूर्णताले त्यसलाई प्रभाव पार्दछ। अग्रजहरूले यो १८४३ मा समाप्त हुन्छ भन्ने ठानेका थिए, तर पछि उनीहरूले बुझे कि जस प्रमाणले उनीहरूलाई १८४३ को भविष्यवाणी गर्न डोर्‍यायो, त्यही प्रमाणले २५२० को भविष्यवाणी १८४४ मा समाप्त भएको सिद्ध गर्‍यो। २३०० को भविष्यवाणी ईसापूर्व ४५७ मा सुरु हुन्छ, र उनीहरूले यो १८४३ मा समाप्त हुन्छ भन्ने ठानेका थिए, तर निराशापछि, भविष्यसूचक अवधिहरूको अध्ययनमार्फत, उनीहरूले यो १८४४ मा समाप्त भएको महसुस गरे।

तिनीहरूले १८४३ मा अन्त हुने भविष्यवाणीका केवल तीनवटा अवधि मात्र बताइएका थिए, र तीमध्ये एउटा वास्तवमै त्यही वर्षमा अन्त हुन्छ: १३३५। यो भविष्यवाणी त्यही होइन जसलाई प्रभुले आफ्ना हातले ढाकेर राख्नुभयो। यसले टारिङ्ग टाइमदेखि, मिडनाइट क्राइ हुँदै, २२ अक्टोबर १८४४ सम्मको मिलेराइटहरूको इतिहासलाई चिन्हित गर्छ।

हिजोको प्रस्तुतिमा, हामीले एलेन ह्वाइटको यस उद्धरणमा अन्त्य गरेका थियौं: “धन्य ती आँखाहरू हुन्, जसले सन् १८४३ र १८४४ मा देखिएका कुराहरू देखे।” यसको अर्थ हो, “धन्य त्यो हो, जो १८४३ सम्म आइपुग्छ।” अर्को अनुच्छेदमा उनी भन्छिन्, “सन्देश दिइयो। अनि सन्देशलाई पुनः दोहोर्‍याउन ढिलाइ हुनु हुँदैन, किनकि समयका चिन्हहरू पूरा हुँदैछन्; समापनको कार्य सम्पन्न हुनुपर्छ। छोटो समयमा एउटा महान् कार्य सम्पन्न हुनेछ। परमेश्वरको नियुक्तिद्वारा चाँडै एउटा सन्देश दिइनेछ, जो फुलेर ठूलो पुकारमा परिणत हुनेछ। तब दानिएल आफ्नो भागमा उभिनेछ, आफ्नो साक्षी दिन।” Manuscript Releases, volume 21, 437.

दानियेल १२ को पद १३ मा दानियेल आफ्नो भागमा उभिएको देखाइन्छ। “धन्य ती आँखाहरू हुन् जसले १८४३ र १८४४ मा देखिएका कुराहरू देखे” भन्ने कुरा पद १२ हो। एलेन ह्वाइटले दानियेल १२:१२-१३ माथि दैवीय टिप्पणी दिँदै, यी पदहरू समय-भविष्यवाणीको विषयमा नभई १८४३ र १८४४ लाई समेट्ने एउटा अनुभवको विषयमा हुन् भनी बताउँछिन्; यो अनुभव १८४३ सम्बन्धी गलत बुझाइबाट उत्पन्न हुन्छ, र त्यसले ढिलाइको समय उत्पन्न गर्छ। जब ढिलाइको समय आउँछ, “धन्य त्यो हो, जो प्रतीक्षा गर्छ।” यद्यपि दर्शन ढिलो होस्, त्यसकै निम्ति प्रतीक्षा गर। ढिलाइको समयदेखि ढोका बन्द नहुन्जेलसम्म विश्वासयोग्यतापूर्वक प्रतीक्षा गर्ने व्यक्ति धन्य हो। १८४३ र १८४४ मा विश्वासयोग्य जनले जे देख्छ, त्यो एउटा आशिष् हो, जसले उसलाई परमपवित्र स्थानभित्र प्रवेश गराउँछ।

१३३५ को भविष्यवाणी सन् १८४३ मा समाप्त भयो, जसले मध्यरातको पुकारको आगमनलाई चिह्नित गर्‍यो। २५२० र २३०० का भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिहरू सन् १८४४ मा समाप्त हुन्छन्। एलेन ह्वाइट भन्छिन् कि २५२०, २३००, र १३३५ सन् १८४३ मा समाप्त भएका थिए भनी घोषणा गर्न तिनीहरूलाई अगुवाइ गर्ने उही प्रमाणपछि यो सिद्ध गर्नका लागि मान्यता प्राप्त भयो कि तिनीहरूको समाप्ति सन् १८४४ मा हुने थियो।

परमेश्वरको वचनबाट आएको ज्योति तिनीहरूको अवस्थामाथि चम्कियो, र तिनीहरूले एक ढिलाइको समय पत्ता लगाए—“यदि त्यो [दर्शन] ढिलो गर्‍यो भने, त्यसको प्रतीक्षा गर।” ख्रीष्टको तात्कालिक आगमनप्रतिको आफ्ना प्रेममा तिनीहरूले दर्शनको उक्त ढिलाइलाई बेवास्ता गरेका थिए, जुन साँचो प्रतीक्षा गर्नेहरूलाई प्रकट गर्नका लागि ठहराइएको थियो। फेरि तिनीहरूसँग समयको एक बिन्दु थियो। तथापि, मैले देखें कि तिनीहरूमध्ये धेरैजना आफ्नो कठोर निराशाभन्दा माथि उठ्न सकेनन्, ताकि १८४३ मा तिनीहरूको विश्वासलाई चिह्नित गरेको जोश र शक्तिको त्यो स्तर तिनीहरूले धारण गर्न सकून्।

शैतान र उसका स्वर्गदूतहरूले तिनीहरूमाथि विजय प्राप्त गरे, र जसले त्यो सन्देश ग्रहण गर्न चाहेनन्, तिनीहरूले त्यसलाई—आफ्नो भनाइअनुसार—भ्रम ठहराउँदै ग्रहण नगरेकोमा आफ्नो दूरदर्शी न्याय र बुद्धिको प्रशंसा गरे। तिनीहरूले यो बुझेका थिएनन् कि उनीहरू आफ्नै विरुद्धमा परमेश्वरको परामर्शलाई अस्वीकार गरिरहेका थिए, र स्वर्गबाट पठाइएको सन्देशलाई जीवनमा उतारिरहेका परमेश्वरका जनतालाई अलमल्याउन शैतान र उसका स्वर्गदूतहरूसँग मिलेर काम गरिरहेका थिए।

यस इतिहासमा उपासकहरूका दुई वर्ग छन्। अविश्वासी वर्गले पर्खिरहेकाहरूको उपहास गर्छ, तर पर्खिरहेकाहरूलाई भविष्यसूचक अवधिहरूतर्फ फेरि डोर्‍याइन्छ र तिनीहरूले यो बुझ्न पुग्छन् कि १८४३ मा २५२० र २३०० को समाप्ति पहिचान गर्न तिनीहरूलाई अगुवाइ गरेको उही प्रमाणले तिनीहरू १८४४ मा समाप्त भए भन्ने सिद्ध गर्नुपर्ने थियो।

यद्यपि प्रतीक्षा गरिरहेकाहरूले यो कुरा बुझेका थिए, तथापि तिनीहरू पहिलो निराशाभन्दा अधिजस्तो प्रभुको निम्ति पहिले जत्तिकै उत्साहित थिएनन्। मध्यरातको पुकारको सन्देशद्वारा तिनीहरू पुनः प्रज्वलित हुनेथिए। प्रतीक्षा गरिरहेकाहरूले मध्यरातको पुकारभन्दा पहिले नै १८४४, भविष्यवाणीहरूको अन्त, बुझिसकेका थिए।

मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशले प्रतीक्षारतहरूलाई २२ अक्टोबर, १८४४ को पहिचान गर्न सक्षम बनायो। त्यस जानकारीद्वारा, त्यो केवल १८४४ को कुनै समय मात्र थिएन; त्यो यही दिनमा थियो, र त्यसले सन्देशलाई सामर्थ्य प्रदान गर्‍यो।

के तपाईंले यो प्रक्रियालाई देख्नुहुन्छ? यस अनुभवलाई उत्पन्न गर्ने शिक्षाहरू तीनवटा अगमवाणीहरू हुन्: 1335, 2300, र 2520।

यो कुरा बुझेपछि तिनीहरूले घोषणा गर्न थाले, “बेबिलोनबाट बाहिर निस्क।” यही दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश हो।

हामी यसबारे स्पष्ट होऔं: ढिलाइको समय समाप्त हुँदा के अन्त्य हुन्छ? 1843 Chart को प्रयोग। तिनीहरूले यो Chart लाई एकातिर राखे, किनकि अब तिनीहरूले बुझेका थिए कि प्रभु 1844 मा आउँदै हुनुहुन्थ्यो, जबकि Chart मा 1843 भनिएको थियो। त्यसकारण, तिनीहरूले दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको इतिहासका लागि Chart लाई एकातिर राखे।

दोस्रो स्वर्गदूतको इतिहासमा तिनीहरूको सन्देश के बन्छ? अन्तिम अनुच्छेदले त्यसको व्याख्या गर्दछ।

यस सन्देशमा विश्वास गर्नेहरू मण्डलीहरूमा उत्पीडित थिए। केही समयसम्म, जसले त्यो सन्देश ग्रहण गर्न चाहँदैनथे, तिनीहरू आफ्ना हृदयका भावनाअनुसार व्यवहार गर्न भयद्वारा रोकिएका थिए; तर समयको बिताइले तिनीहरूको वास्तविक भावना प्रकट गरिदियो। तिनीहरू त्यो गवाहीलाई मौन पार्न चाहन्थे, जुन पखिरहेका जनहरूले दिन आफूलाई बाध्य ठानेका थिए—कि भविष्यवाणीका कालखण्डहरू १८४४ सम्म फैलिएका थिए।

कुन भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिहरू? २५२०, २३००, र १३३५। यस इतिहासमा तिनहरूको सन्देश यही हो। अब तिनीहरू यसो भनिरहेका छन्, “हामीले बुझ्यौं! यी भविष्यवाणीहरू १८४४ सम्म फैलिन्छन्।” मध्यरातको पुकारको इतिहासमा तिनहरूको सन्देश २५२० र २३००-वर्षीय भविष्यवाणीहरू हुन्।

केही समयसम्म, जसले त्यो सन्देश ग्रहण गर्न चाहँदैनथे, तिनीहरू आफ्नो हृदयका भावनाहरूलाई व्यवहारमा उतार्न डरले रोकिएका थिए; तर समय बित्नुले तिनीहरूका वास्तविक भावनाहरू प्रकट गरिदियो। तिनीहरू त्यो साक्षीलाई मौन पार्न चाहन्थे, जुन प्रतीक्षारतहरूले बोक्न आफू बाध्य भएको महसुस गरेका थिए—कि भविष्यसूचक अवधिहरू १८४४ सम्म फैलिएका थिए। विश्वासीहरूले आफ्नो भूल—असाधारण भूल—स्पष्टतापूर्वक व्याख्या गरे, र किन तिनीहरूले १८४४ मा आफ्ना प्रभुको आशा गरेका थिए भन्ने कारणहरू प्रस्तुत गरे। तिनीहरूका विरोधीहरूले प्रस्तुत गरिएका ती शक्तिशाली कारणहरूको विरुद्धमा कुनै तर्क ल्याउन सकेनन्। तैपनि मण्डलीहरूको क्रोध प्रज्वलित भयो; तिनीहरू प्रमाण सुन्नै नचाहने, र त्यो साक्षीलाई मण्डलीहरूबाट बाहिर राख्ने निश्चयमा पुगे, ताकि अरूले त्यो सुन्न नसक्न्।

जब तपाईं 2300 दिनहरूसँग सम्बन्धित गरी 2520 प्रस्तुत गर्नुहुन्छ, तब के हुन्छ? मिलराइट इतिहासमा, तपाईं चर्चहरूबाट बहिष्कृत हुनुहुन्छ, र त्यस सन्देशलाई मौन तुल्याउने प्रयास गरिन्छ।

जसले परमेश्वरले तिनीहरूलाई दिनुभएको ज्योति अरूहरूबाट रोकिराख्ने साहस गरेनन्, तिनीहरूलाई मण्डलीहरूबाट बाहिर निकालियो; तर येशू तिनीहरूसँग हुनुहुन्थ्यो, र उहाँको मुखमण्डलको ज्योतिमा तिनीहरू आनन्दित थिए। तिनीहरू दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश ग्रहण गर्न तयार पारिएका थिए।" Early Writings, 235-237.

2520 को अध्ययनमा प्रवेश नगरीकन, हामीले देखाउन खोजेको कुरा यो हो कि एलेन ह्वाइटले 2520 माथि आफ्नो अनुमोदनको छाप लगाएकी छन्। यदि तपाईंले यो देख्न सक्नुहुन्न भने, तपाईंले प्रार्थना गर्न आवश्यक छ कि येशूले तपाईंका आँखाबाट छाला हटाइदिनुहोस्। एलेन ह्वाइटले भनिन् कि 1843 को भविष्यवाणी गर्न तिनीहरूलाई अगुवाइ गर्ने उही प्रमाण पछि यी भविष्यसूचक अवधिहरू 1844 मा समाप्त भए भन्ने कुरा प्रमाणित गर्न देखियो। उहाँले सधैं भविष्यसूचक अवधिहरू, अथवा अंकहरूलाई, बहुवचनमा नै पहिचान गर्नुहुन्छ। 1843 को चार्टमा 1843 मा समाप्त हुने केवल तीनवटा भविष्यसूचक अवधिहरू मात्र छन्।

१८४३ मा समाप्त हुने १३३५ लाई व्याकरणीय शुद्धताका लागि उनले “figures” र “prophetic periods” भन्न सक्न् भनी कम्तीमा दुई वटा भविष्यसूचक अवधिहरू आवश्यक पर्छन्। यदि त्यहाँ तीन वटा छन् र तपाईंले एउटा

हटाउनुहुन्छ भने, अरू कसैले जे भने पनि, उनले अनुमोदन गर्ने ती दुई २५२० र २३०० नै हुन्।

यस इतिहासमा, २२ अक्टोबर, १८४४ मा एड्भेन्टिस्टहरूको महान् निराशासमेत समावेश हुँदा, प्रभुले यस्तो एउटा अनुभव उत्पन्न गरिरहनुभएको थियो जसद्वारा उनीहरूलाई मण्डलीहरूबाट बाहिर पारिंदै थियो, ताकि उनीहरू मानिसहरूको प्रभावमाथि होइन, तर परमेश्वरको वचनमाथि उभिन सकून्। येशू ख्रीष्टसँगै परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गर्न सक्ने विश्वास पाउन उनीहरूलाई त्यस अनुभवको आवश्यकता थियो। अनन्त सुसमाचारलाई यसको निष्कर्षमा पुर्‍याउन उहाँले उनीहरूलाई सिद्ध पारिरहनुभएको थियो।

अग्रदूतहरूको साक्षी: जेम्स ह्वाइट र उरियाह स्मिथ

अर्कोतर्फ, हामीसँग दुई जना अग्रदूतहरू छन्, जेम्स ह्वाइट र उरियाह स्मिथ। यिनै प्रमुख व्यक्तिहरू हुन् जसलाई आधुनिक धर्मशास्त्रीहरूले १८६३ मा जेम्स ह्वाइटले २५२० लाई अस्वीकार गरे र उरियाह स्मिथले १८७० र १८८० का दशकहरूमा आफ्ना लेखनहरूमा त्यसलाई अस्वीकार गरे भनी दाबी गर्न सन्दर्भित गर्छन्।

हामी १८४४ मा र त्यसको केही समयपछि फर्केर जाँदैछौं, ताकि जेम्स ह्वाइट र उरियाह स्मिथले एलेन ह्वाइटले भर्खरै वर्णन गर्नुभएको यही समान इतिहासलाई कसरी वर्णन गर्छन् भन्ने देख्न सकौं। उहाँले भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिहरू, प्रभुले आफ्नो हात हटाउनुभएको, र भूल देखिन आएको विषयमा बोल्नुहुन्छ, र यी दुई अग्रगामीहरूले पनि त्यसै गर्छन्।

एलेन ह्वाइटले “२५२०” वा “सात समय” भन्दिनन्, तर उरियाह स्मिथ र जेम्स ह्वाइटले भन्छन्। उनीहरूले स्पष्ट पार्छन् कि यस इतिहासमा मान्यता प्राप्त भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिहरू २५२० र २३०० थिए।

जेम्स ह्वाइट, रिभ्यु एन्ड हेराल्ड, खण्ड १, जुलाई ९, १८५१: “एक आपत्तिकर्ता भन्छ, ‘म विश्वास गर्दिनँ कि मध्यरात्रिको पुकारा अहिलेसम्म दिइएको छ।’ हामी पनि विश्वास गर्दैनौं कि मध्यरात्रिको पुकारा हामीद्वारा सुनिएको छ, वा त्यो कहिल्यै सुनिनेछ। मत्ती २५:६ को पुकारा, ‘हेर, दुलहा आउँदैछ,’ पूर्वीय विवाहको इतिहासमा अवस्थित छ। तर १८४४ को शरद् ऋतुमा एउटा पुकारा दिइयो, र सम्पूर्ण एडभेन्ट समुदायले त्यसलाई पूर्ण रूपमा ग्रहण गर्‍यो, जो दृष्टान्तको मध्यरात्रिको पुकारासँग सुन्दररीत्या तुलना हुन्छ, यसमा अनुभव भएकाहरूले त्यसलाई अस्वीकार गर्नु हुँदैन।”

जेम्स ह्वाइट त्यस्तो इतिहाससँग व्यवहार गरिरहनुभएको छ, जहाँ मानिसहरूले “मध्यरात्रिको पुकारा” अस्वीकार गर्दै मार्गबाट च्युत भइरहेका छन्। उहाँ यसैको प्रत्युत्तर दिँदै हुनुहुन्छ र यस इतिहासबारे चर्चा गर्नुहुनेछ।

यो ठीक समयमा आयो। दृष्टान्तको त्यो पुकारा तुरुन्तै ढिलाइ, र सुस्ताउनु तथा निदाउनु, यी कुराहरूको पश्चात् आयो। निराश भइसकेपछि भएको हाम्रो ढिलाइको पश्चात् यो आयो, र हामी सुप्त अवस्थामा हुँदा हाम्रो कानसम्म पुग्यो। त्यस पुकारले दश कन्याहरूलाई ब्युँझायो, र तिनीहरूलाई आफ्ना बत्तीहरू मिलाउन लगायो। पवित्र आत्माको शक्तिसहित आएको यसले एडभेन्टका जनहरूलाई जागृत पार्‍यो, र तिनीहरूलाई पहिले कहिल्यै नगरेझैं बाइबल खोजी गर्न, तथा आफूहरू र आफ्ना सांसारिक सम्पत्तिहरू सम्पूर्ण रूपमा प्रभुलाई अर्पण गर्न अगुवाइ गर्‍यो। जसले प्रभु सन् १८४४ को सातौँ महिनामा आउनुहुनेछ भनी पुकार दिए, तिनीहरूले स्पष्ट रूपमा देखे कि भविष्यवाणीका अवधिहरू त्यही समयसम्म पुग्दछन्; त्यसकारण, एडभेन्ट सन् १८४३ मा हुनेछ भनी प्रमाणित गर्न अवधिहरूबाट प्रस्तुत गरिएको प्रमाणले नै त्यो सन् १८४४ मा हुनेछ भन्ने सिद्ध गर्‍यो। तब हामीले गणना गर्ने त्यस तरिकामा एउटा त्रुटि देख्यौं, जसले २३०० दिनहरूलाई सन् १८४३ मा अन्त्य गराउँथ्यो। एडभेन्टको विरुद्धमा लेखेहरूमध्ये कसैले पनि त्यो देखेनन्। ईश्वरीय प्रबन्धको हातले—ठूलो ‘P’—त्यो त्रुटिलाई—एकवचन—त्यो देखिने समय नआउँदासम्म ढाकेर राख्यो। त्रुटि यसमा थियो कि २३०० बाट ४५७ पूरै वर्ष घटाइयो, जसले सन् १८४३ बाँकी राख्यो, तर ई.पू. ४५७ वर्षको त्यो अंशको कुनै हिसाब गरिएन, जुन आज्ञा जारी हुँदा बितिसकेको थियो; त्यहीँबाट ७० हप्ताहरूको गणना गरिन्छ।

हाम्रो मनहरू त्यस समयबिन्दुतर्फ निर्देशित गरिएका थिए, [1843,] यस तथ्यका कारण कि ती धेरै भविष्यसूचक अवधिहरूलाई ती वर्षहरूबाट मिति निर्धारण गर्दा, जसमा उत्कृष्ट कालक्रमविद्हरूले ती घटनाहरूको परिपूर्तिलाई ठहर गर्छन्, जसले तिनको आरम्भलाई चिह्नित गर्नुपर्ने थियो, ती सबै त्यसै वर्ष अन्त्य हुनेजस्ता देखिन्थे।”

अब उहाँले हामीलाई तिनीहरूले 1843 मा समाप्त हुने ठानेका भविष्यसूचक अवधिहरूबारे बताउनुहुन्छ।

“तर, यो केवल प्रकट मात्र थियो।” उनीहरू 1843 मा समाप्त भएका थिए भन्ने कुरा केवल प्रकट मात्र थियो। उनीहरूले तिनीहरू 1844 मा समाप्त भएका रहेछन् भन्ने कुरा थाहा पाउनेथिए।

हामी ‘सात समय,’ अथवा २५२० वर्ष, मनश्शेको बन्दीवासबाट मिति निर्धारण गर्छौं, जसलाई कालगणनाविद्हरूले अत्यन्तै एकमतका साथ ई.पू. ६७७ मा राखेका छन्।’ तिनीहरूले विचार गरिरहेका भविष्यसूचक अवधिहरू यी नै थिए। ‘यस अवधिको प्रारम्भका लागि हामीले अहिलेसम्म गणना गरेको यही मिति मात्र हो; र २५२० वर्षबाट ई.पू. ६७७ घटाउँदा ई.स. १८४३ बाँकी रह्यो। तथापि, २५२० वर्ष पूरा हुन ई.पू. ६७७ का पूरा वर्षहरू र ई.स. १८४३ का पूरा वर्षहरू आवश्यक पर्छ, यसैले यदि यो अवधि ई.पू. ६७७ को आरम्भपछि सुरु भएको थियो भने, हामीले यस अवधिलाई ई.स. १८४४ भित्र जति टाढासम्म त्यसरी फैलाउनुपर्ने हुन्छ भन्ने कुरा हामीले ध्यान दिएनौं।’

भविष्यसूचक अवधिहरू, जसमा “दैवीय व्यवस्थाको हातले त्यस त्रुटिमाथि आफ्नो हात राखिराख्यो,” २५२० लाई पनि समावेश गर्छ।

उरियाह स्मिथ: “जब समय सन् 1843 ईस्वीभन्दा अगाडि बढ्यो, तब धेरैले आफ्नो अपेक्षित छुटकाराको वर्षसम्बन्धी निराशाको कारणहरूबारे सोधपुछ गर्न थाले। त्यसपछि यो देखियो कि, भविष्यवाणीका सबै अवधिहरूलाई ईसा पूर्वका ती वर्षहरूबाट प्रारम्भ मान्दा—जहाँबाट हामी सधैं तिनको प्रारम्भ मिति ठहर्‍याउँदै आएका थियौं—हाम्रो कालक्रम र तिनको प्रारम्भको मिति सही थियो भन्ने मान्यतामै पनि, तिनीहरू आ-आफ्नो रूपमा सन् 1844 भित्रको कुनै समयमा मात्र पूरा हुनेथिए। यसरी, ई.पू. 677 मा प्रारम्भ हुने सात काल, अथवा 2520 वर्ष; ई.पू. 607 मा प्रारम्भ हुने महान् जुबिली, अथवा 2450 वर्ष [1843 वा 1850 को कुनै पनि चार्टमा प्रस्तुत नगरिएको।]; र ई.पू. 457 मा प्रारम्भ हुने दानियेलका 2300 वर्ष—यी प्रत्येक वर्षका ती अंशहरू, जहाँबाट सम्बन्धित भविष्यवाणीका अवधिहरूको मिति गणना गरिएको थियो, तिनको प्रारम्भ सूचित गर्ने विभिन्न घटनाहरू घट्नुभन्दा पहिले नै बितिसकेका हुनाले, प्रत्येक अवधिले सन् 1844 भित्र त्यति नै टाढासम्म फैलिनु आवश्यक थियो, जति ती आ-आफ्ना ईसा पूर्वका वर्षहरूको प्रारम्भपछि सुरु भएका थिए, जसबाट तिनको पृथक् गणना गरिन्छ, ताकि या त प्रत्येकमा वर्षहरूको संख्या पूरा होस्, वा हाम्रो कालक्रमको शुद्धताको परीक्षा होस्। तर ती विभिन्न अवधिहरू आ-आफ्ना ईसा पूर्वका वर्षहरूमा कुन समयमा आरम्भ भए भन्नेबारे कुनै सूत्र थिएन; र परिणामतः, तिनको समाप्तिको वर्षभित्रको समय पनि यथार्थ रूपमा चिह्नित गर्न सकिँदैनथ्यो।”

उरियाह स्मिथ र जेम्स ह्वाइट दुवैले यस कुराको साक्षी दिन्छन् कि 1844 मा समाप्त हुने भनी मानिएका भविष्यसूचक अवधिहरू 2520 र 2300 वर्ष नै थिए, र यस सन्दर्भमा तिनीहरूले Ellen White को Early Writings, page 236 र त्यसपछिका पृष्ठहरूमा प्रयोग भएका उही अभिव्यक्तिहरू प्रयोग गरेका छन्।

सत्यको शृङ्खला: विलियम मिलरका प्रारम्भिक बिन्दुहरू

प्रारम्भिक लेखन, पृष्ठ 230: “परमेश्वरले आफ्ना स्वर्गदूत—स्वर्गदूत गब्रिएल—“लाई एक किसानको हृदयमा प्रभाव पार्न पठाउनुभयो”—विलियम मिलर—“जसले बाइबलमा विश्वास गरेको थिएन, ताकि उसलाई भविष्यवाणीहरू खोजी गर्न अगुवाइ गरियोस्। परमेश्वरका स्वर्गदूतहरूले त्यस चुनिएको व्यक्तिलाई बारम्बार दर्शन दिए, उसको मनलाई मार्गदर्शन गर्न र ती भविष्यवाणीहरू उसको समझका लागि खोलिदिन, जो परमेश्वरका जनताका लागि सधैं अन्धकारमय रहेका थिए। सत्यको शृङ्खलाको आरम्भ उसलाई दिइयो, र उसलाई कडीपछि कडी खोज्दै अघि बढाइयो, यहाँसम्म कि उसले परमेश्वरको वचनलाई आश्चर्य र प्रशंसाका साथ हेर्न

थाल्यो। त्यहाँ उसले सत्यको एक सिद्ध शृङ्खला देख्यो। जुन वचनलाई उसले प्रेरणारहित ठानेको थियो, त्यही अब आफ्नो सौन्दर्य र महिमासहित उसको दृष्टिको अगाडि खुल्यो। उसले त्यहाँ देख्यो कि धर्मशास्त्रको एक अंशले अर्को अंशको व्याख्या गर्दछ,” —गब्रिएलले उसलाई त्यो विधि देखाए जसलाई हामी “proof-texting” भन्छौं, पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति, यहाँ अलिकति र त्यहाँ अलिकति।

गब्रिएलले उनलाई सत्यको शृङ्खलाको आरम्भ र प्रमाण-पाठहरू प्रस्तुत गर्ने विधि प्रदान गरे।

विलियम मिलर, Advent Review and Sabbath Herald, April 18, 1854: “धर्मशास्त्रहरूको थप अध्ययनबाट म यस निष्कर्षमा पुगेँ कि अन्यजातीय सर्वोच्चताका सात समय यहूदीहरू मनश्शेको बन्दीपनमा परेपछि स्वतन्त्र राष्ट्र रहन छाड्दा आरम्भ हुनुपर्दछ, जसलाई उत्कृष्ट कालगणनाविद्हरूले ई.पू. 677 मा निर्धारण गरेका छन्; र 2300 दिन सत्तरी हप्तासँगै आरम्भ भए, जसको मिति उत्कृष्ट कालगणनाविद्हरूले ई.पू. 457 बाट मानेका छन्; अनि दैनिकलाई हटाइएपछि र उजाड पार्ने घृणित वस्तु स्थापित गरिएपछि [दानियेल 12:11] आरम्भ हुने 1335 दिन, मूर्तिपूजक घृणित वस्तुहरू हटाइएपछि स्थापित पोपीय सर्वोच्चताको आरम्भदेखि मिति गरिनुपर्ने थियो, र मैले परामर्श गर्न सकेका उत्कृष्ट इतिहासकारहरूका अनुसार त्यसको मिति लगभग ई. स. 508 बाट मानिनुपर्दछ।”

एलेन ह्वाइट भन्छिन् कि गब्रिएलले विलियम मिलरलाई सत्यको शृङ्खलाको प्रारम्भिक बिन्दुहरू दिए, र विलियम मिलर साक्षी दिन्छन् कि उनलाई दिइएका ती तीन प्रारम्भिक बिन्दुहरू AD 508, 677BC, र 457BC हुन्। आधीरातको पुकारको इतिहास उत्पन्न गराउने यी अगमवाणीहरूको प्रारम्भिक बिन्दुहरू उनलाई स्वर्गदूत गब्रिएलद्वारा दिइएका थिए।

अन्तिम छल: भविष्यवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्नु

चयनित सन्देशहरू, पुस्तक १, पृष्ठ ४८: “शैतान . . . निरन्तर रूपमा नक्कली कुराहरू अघि सारिरहेको छ—सत्यबाट टाढा लैजानका लागि। शैतानको अन्तिम छल यही हुनेछ कि उसले परमेश्वरको आत्माको साक्षीलाई निष्प्रभावी बनाइदिनेछ।” शैतानको अन्तिम छल भनेको भविष्यवाणीको आत्मालाई नष्ट गर्नु हो।

यदि तपाईं यी आधारभूत सत्यहरूलाई अस्वीकार गर्नुहुन्छ भने, तपाईं एकै समयमा भविष्यवाणीको आत्मालाई पनि अस्वीकार गरिरहनुभएको हुन्छ। एलेन ह्वाइटले 2520 माथि आफ्नो अनुमोदन राखिन्छ। 2520 लाई अस्वीकार गर्नु भनेको शिशु र स्नानको पानी दुवैलाई फालिदिनु हो।

“शैतान . . . निरन्तर जाली कुरालाई अघि सार्दै हुन्छ—सत्यबाट टाढा लैजानका लागि। शैतानको एकदम अन्तिम छल यही हुनेछ कि परमेश्वरको आत्माको साक्षीलाई निष्प्रभावी बनाइदिनेछ। ‘जहाँ दर्शन हुँदैन, त्यहाँ प्रजा नष्ट हुन्छ’ (हितोपदेश 29:18)।” उनले अगमवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्ने विषयमा बोलिरहेकी छिन् र त्यसैसँग सम्बन्धित रूपमा भन्छिन् कि यदि तिमीहरूले अगमवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्छौं भने, जहाँ दर्शन हुँदैन त्यहाँ प्रजा नष्ट हुन्छ। त्यो दर्शन के हो? यदि तिमीहरूले अगमवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्छौं भने, तिमीहरूमा अभाव हुने त्यो दर्शन के हो?

“दर्शनलाई लेख, र त्यसलाई पाटीहरूमा स्पष्टसँग कोर, ताकि त्यसलाई पढ्नेले दौडन सकोस्।” हबकूक २:२ (KJV)। यदि तपाईंले अगमवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्नुहुन्छ भने, तपाईंले 1843 Chart लाई पनि अस्वीकार गर्नुहुनेछ; र यदि तपाईंले यस Chart लाई अस्वीकार गर्नुहुन्छ भने, तपाईं अगमवाणीको आत्मालाई नै अस्वीकार गर्दै हुनुहुन्छ।

“सैतानले परमेश्वरका बाँकी रहेका जनहरूको साँचो गवाहीप्रतिको भरोसालाई डगमग्याउन चातुर्यपूर्वक, विभिन्न तरिकाले र विभिन्न साधनहरूद्वारा काम गर्नेछ। गवाहीहरूका विरुद्ध एउटा यस्तो घृणा प्रज्वलित गराइनेछ, जो सैतानी हुनेछ।” कहिलेकाहीँ हामी “सैतानी” भन्नासाथ भयावह कुकर्महरूको विचार गर्छौं, तर *Patriarchs and Prophets* मा हामीलाई भनिएको छ कि सैतानले शङ्का उत्पन्न गराएर काम गर्छ। भविष्यवाणीको आत्मा

र यी आधारभूत सत्यहरूका विरुद्धको सैतानी आक्रमण यही हो। यी शङ्काहरू ती मानिसहरूद्वारा सुझाइन्छन्, जसलाई हामीले विश्वास गर्नुपर्ने ठानिएका हुन्छन्।

“साक्षीहरूप्रति एक यस्तो घृणा भड्काइनेछ, जुन शैतानी हुनेछ। शैतानका क्रियाकलापहरू तिनीहरूप्रति मण्डलीहरूको विश्वास डगमग्याउने हुनेछन्, यस कारणले: यदि परमेश्वरका आत्माका चेतावनीहरू, हप्काइहरू र सल्लाहहरूलाई ध्यान दिइयो भने, शैतानले आफ्ना छलहरू भित्र्याउन र आफ्ना भ्रमहरूमा आत्माहरूलाई बाँध्न त्यति स्पष्ट मार्ग पाउन सक्नेछैन।” Selected Messages, book 1, 48.

जब हामी यसलाई निष्कर्षतर्फ ल्याउँछौं, तब सिस्टर ह्वाइटले जब भन्छिन् कि भविष्यको निम्ति हामीसँग डराउनुपर्ने कुनै कुरा छैन, केवल यति कि हामीले प्रभुको अगुवाइलाई बिस्यीं भने, म यो भनिरहेको छु कि उनले उल्लेख गर्नुभएको प्रभुको अगुवाइ भनेको टारिङ्ग टाइमदेखि बन्द ढोकासम्मको इतिहास हो—त्यो इतिहास जुन “द मिडनाइट क्राइ” भन्ने पदद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। भविष्यको निम्ति हामीसँग डराउनुपर्ने कुनै कुरा छैन, केवल यति कि हामीले मिडनाइट क्राइको अनुभवमा प्रभुले हामीलाई कसरी अगुवाइ गर्नुभयो भन्ने कुरा बिस्यीं भने, र साथै यस अगुवाइसँग सम्बन्धित शिक्षाहरूलाई पनि। यस अनुभवलाई उत्पन्न गर्ने शिक्षाहरू ती तीन समयसम्बन्धी भविष्यवाणीहरू हुन्, जसको आरम्भ स्वर्गदूत गब्रिएलले विलियम मिलरलाई दिएका मितिहरूद्वारा हुन्छ। भविष्यको निम्ति हामीसँग डराउनुपर्ने कुनै कुरा छैन, केवल यति कि हामीले यी शिक्षाहरूलाई—२५२० सहित—बिस्यीं भने, जसले अनन्त सुसमाचारको चरमबिन्दु हुँदै प्रभुले मिलराइटहरूलाई अगुवाइ गर्नुभएको क्रममा मिडनाइट क्राइको अनुभव उत्पन्न गर्‍यो।

स्प्याल्डिङ र म्यागन, पृष्ठ ३०५-३०६: “एउटा कुरा निश्चय नै छ: ती सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्टहरू, जसले शैतानको झण्डामुनि आफ्नो स्थान लिन्छन्, तिनीहरूले सर्वप्रथम परमेश्वरको आत्माका साक्ष्यहरूमा समाविष्ट चेतावनीहरू र हप्कीहरूमा रहेको आफ्नो विश्वास त्याग्नेछन्।” यदि तपाईंले आधारहरू अस्वीकार गर्नुहुन्छ भने, तपाईं भविष्यवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्दै हुनुहुन्छ। यदि तपाईंले भविष्यवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्नुहुन्छ भने, तपाईं आधारहरूलाई अस्वीकार गर्दै हुनुहुन्छ। यी दुवै सँगसँगै जान्छन्। जहाँ भविष्यवाणीको आत्मा हुँदैन, त्यहाँ दर्शन हुँदैन।

अझ बढी समर्पण र अझ पवित्र सेवाको निम्ति आह्वान गरिँदैछ, र यो आह्वान निरन्तर गरिँदै रहनेछ। जो अहिले शैतानका सुझावहरू व्यक्त गरिरहेका छन्, तिनीहरूमध्ये केही चेतनामा फर्कनेछन्। विश्वासका महत्त्वपूर्ण जिम्मेवारीपूर्ण स्थानहरूमा रहेका कतिपय मानिसहरूले यस समयको सत्यलाई बुझ्दैनन्। तिनीहरूलाई यो सन्देश दिनुपर्छ। यदि तिनीहरूले यसलाई ग्रहण गरे, ख्रीष्टले तिनीहरूलाई स्वीकार गर्नुहुनेछ, र तिनीहरूलाई उहाँसँग सहकर्मी बनाउनुहुनेछ। तर यदि तिनीहरूले सन्देश सुन्न इन्कार गरे, तिनीहरू अन्धकारका राजकुमारको कालो झण्डामुनि आफ्नो अडान लिनेछन्।

मलाई यसो भन्न निर्देश दिइएको छ कि यस समयको बहुमूल्य सत्य मानवीय मनहरूमा अझ झन् स्पष्ट रूपमा उद्घाटित हुँदैछ। विशेष अर्थमा पुरुष र स्त्रीहरूले ख्रीष्टको मासु खानु र उहाँको रगत पिउनु पर्नेछ। समझको विकास हुनेछ, किनकि सत्य निरन्तर विस्तार हुन सक्ने सामर्थ्ययुक्त छ। सत्यका दैवी प्रवर्तक उहाँलाई जान्न अघि बढिरहनेहरूसित अझ निकट र झन् निकट सङ्गतिमा आउनुहुनेछ। जब परमेश्वरका जनहरूले उहाँको वचनलाई स्वर्गको रोटीको रूपमा ग्रहण गर्छन्, तब तिनीहरूले जान्नेछन् कि उहाँको प्रस्थान प्रभातझैँ निश्चित गरिएको छ। जसरी भोजन खाँदा शरीरले भौतिक शक्ति प्राप्त गर्छ, त्यसरी नै तिनीहरूले आत्मिक शक्ति प्राप्त गर्नेछन्।

मिस्रको दासत्वबाट इस्राएलका सन्तानहरूलाई निकालेर उजाडस्थान हुँदै कनानमा लैजानुहुँदा प्रभुको योजनालाई हामीले आधासमेत बुझ्दैनौं।

“सुसमाचारबाट चम्किरहेका दैवी किरणहरूलाई जब हामी संकलन गर्छौं, तब यहूदी व्यवस्थाको विषयमा हामीलाई अझ स्पष्ट अन्तर्दृष्टि प्राप्त हुनेछ, र त्यसका महत्त्वपूर्ण सत्यहरूको अझ गहिरो कदर हुनेछ। सत्यसम्बन्धी हाम्रो अन्वेषण अझै अपूर्ण छ। हामीले प्रकाशका केवल केही किरणहरू मात्र संकलन गरेका छौं।

जो दिनहुँ वचनका विद्यार्थी हुँदैनन्, तिनीहरूले यहूदी व्यवस्थाका समस्याहरू समाधान गर्न सक्ने छैनन्। तिनीहरूले मन्दिर-सेवाले सिकाएका सत्यहरू बुझ्ने छैनन्। उहाँको महान् योजनाको सांसारिक बुझाइका कारण परमेश्वरको कार्य अवरुद्ध हुन्छ। भविष्यको जीवनले ती व्यवस्थाहरूको अर्थ उद्घाटित गर्नेछ, जुन ख्रीष्टले बादलको खम्बाभित्र आच्छादित भई आफ्ना जनलाई दिनुभएको थियो।” Spalding and Magan, 305–306.

ती एड्भेन्टिस्टहरू जसले पशुको छाप ग्रहण गर्छन्, शैतानको झण्डामुनि उभिएर, सर्वप्रथम भविष्यवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गर्छन्।

यस खण्डमा दुई वर्गहरू छन्: ती, जो परमप्रभुलाई जान्न निरन्तर लागि रहन्छन्, उहाँको मासु खान र उहाँको रगत पिउन निरन्तर रहन्छन्, र परमेश्वरको वचनको अध्ययन गर्न निरन्तर लागि रहन्छन्; र ती, जो त्यसो गर्दैनन्। सत्यको विकास समाप्त भएको छैन; पवित्रस्थानको सेवासम्बन्धी तिनीहरूले यस्ता कुराहरू भन्नेछन्, जो अहिलेसम्म भनिएका छैनन्। तिनीहरूले ख्रीष्टको समयमा भएको व्यवस्थाकालको परिवर्तनलाई विशेष जोड दिनेछन्, जसले मिलेराइट समयको परिवर्तनको पूर्वछाया दिन्छ, र त्यस व्यवस्थाकालतर्फ आँल्याउँछ जब ख्रीष्ट मृतकहरूको न्यायबाट जीवितहरूको न्यायतर्फ सर्नुहुन्छ। पवित्रस्थानको विषयमा, र यी व्यवस्थाकालगत परिवर्तनहरूमा प्रभुले आफ्नो आत्माको उण्ड्याइद्वारा आफ्ना चालहरू कसरी चिह्नित गर्नुहुन्छ भन्नेबारे पनि तिनीहरूले भन्नुपर्ने कुराहरू हुनेछन्।

केही थप उद्धरणहरू, अनि हामी लगभग सकिनै लागेका छौं।

जसले मध्यरातको पुकारलाई अस्वीकार गर्छन्, त्यस्ता सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्टहरू मार्गबाट खस्छन्; उनीहरूले प्रभुको अगुवाइ र ती सिद्धान्तगत शिक्षाहरूलाई अस्वीकार गर्छन्, जसले मध्यरातको पुकारको इतिहास उत्पन्न गर्छन्। यही कुरादेखि हामी डराउनुपर्छ—ती शिक्षाहरूलाई अस्वीकार गर्नु र त्यो अनुभवलाई नबुझ्नु। यसो गर्दा, हामी अगमवाणीको आत्मालाई अस्वीकार गरिरहेका हुन्छौं।

सिस्टर ह्वाइटले 2520 मा आफ्नो अनुमोदनको छाप लगाउनुहुन्छ। 1843 को चार्टमा रहेका अन्य सत्यहरूमाथि पनि उहाँले कसरी आफ्नो अनुमोदनको छाप लगाउनुहुन्छ भन्ने कुरा हामी देखाउनेछौं।

संसारको अन्त्यमा, जब यो सबै हाम्रो इतिहासमा अनन्त सुसमाचारको पराकाष्ठामा पुग्नेछ, तब एड्भेन्टवादले विलियम मिलरको अनुभवमा देखिएझैं पूर्वछायाङ्कित गरिएको तीन-चरणीय परीक्षाको प्रक्रियाको सामना गर्नेछ।

विलियम मिलरले तीनवटा गल्ती गरे: (१) उनले मध्यरातको पुकारलाई अस्वीकार गरे र तलको दुष्ट संसारतिर जाने मार्गबाट खसे। (२) त्यसपछि उनले मानवीय प्रभावमा, अर्थात् जोशुआ हाइम्समा, भरोसा गरे। (३) उनले सबाथलाई अस्वीकार गरे।

एउटा प्रश्न उठ्यो: "के उनले सबै वा पवित्रस्थानलाई अस्वीकार गरे?" त्यस समयावधिमा पृथ्वीको पवित्रस्थानबाट स्वर्गको पवित्रस्थानतर्फ परिवर्तन भएको शिक्षालाई मिलरले सम्भवतः पूर्ण रूपमा बुझेका थिएनन्। जब एलन ह्वाइटलाई परमपवित्र स्थानभित्र अगुवाइ गरियो, उनले करारको सन्दूकभित्र दश आज्ञा देखिन्, र सबैसम्बन्धी आज्ञाको वरिपरि पवित्र ज्योति झल्किरहेको थियो।

मिलरले अस्वीकार गरेको कुरा परमेश्वरको व्यवस्था—विश्रामदिन—थियो। त्यसैले, मिलरले मध्यरात्रिको पुकारलाई अस्वीकार गरे, त्यसपछि शरीरमा भरोसा गरे, र त्यसपछि पशुको छाप ग्रहण गरे। यो संसारको अन्त्यमा पुनः दोहोरिन्छ।

टेस्टिमोनिज, खण्ड ५, पृष्ठ २११: “यहाँ हामी देख्छौं कि मण्डली—प्रभुको पवित्रस्थान—नै परमेश्वरको क्रोधको प्रहार सबैभन्दा पहिले महसुस गर्ने भयो। ती प्राचीन पुरुषहरू, जसलाई परमेश्वरले ठूलो ज्योति दिनुभएको थियो र जसले मानिसहरूको आत्मिक हितका रक्षकको रूपमा उभिएका थिए, तिनीहरूले आफ्नो विश्वासघात गरेका थिए।” उनी इजकिएल ८ र ९, अर्थात् मोहर लगाइने विषयमा टिप्पणी गरिरहेकी छन्। सिस्टर ह्वाइट भन्छिन् कि

इजकिएल ९ मा भएको मोहर लगाइने कार्य प्रकाश ७ को मोहर लगाइने कार्यकै समान हो। उनी १,४४,००० जनाको मोहर लगाइने समय-अवधिको विषयमा बोलिरहेको छन्। उनी भन्छिन् कि जो रक्षकहरू हुनुपर्ने थियो, तिनीहरूले आफ्नो विश्वासघात गरेका थिए।

उनीहरूले यस्तो धारणा अपनाएका थिए कि पहिलेका दिनहरूमा जस्तै चमत्कारहरू र परमेश्वरको शक्तिको स्पष्ट प्रकटतालाई हामीले अपेक्षा गर्नु आवश्यक छैन। “समयहरू बदलिएका छन्।” तिनीहरूको पहिलो भूल मध्यरातको पुकारको विरोध गर्नु थियो, यसो भन्दै, “मध्यरातको पुकारको यस इतिहासमा जे घटित भयो, त्यो पुनः दोहोरिंदैन।” तिनीहरू मार्गबाट खस्दै गइरहेका छन्।

“यी वचनहरूले तिनीहरूको अविश्वासलाई बलियो बनाउँछन्, र तिनीहरू भन्छन्: प्रभुले न त भलो गर्नुहुनेछ, न त अनिष्ट नै। उहाँ आफ्ना जनहरूलाई न्यायमा दण्ड दिन अत्यन्तै कृपालु हुनुहुन्छ। यसरी ‘शान्ति र सुरक्षा’ त्यस्ता मानिसहरूबाट उठ्ने पुकार हो, जसले परमेश्वरका जनहरूलाई तिनीहरूका अपराधहरू र याकूबको घरानालाई तिनीहरूका पापहरू देखाउन अब फेरि कहिल्यै तुरहीझैँ आफ्नो स्वर उठाउनेछैनन्। यी मूक कुकुरहरू, जो भुवन चाहँदैनथे, तिनी अपमानित परमेश्वरको न्यायोचित प्रतिशोध महसुस गर्नेहरू हुन्। पुरुषहरू, कुमारिकाहरू, र साना बालबालिकाहरू सबै एकसाथ नष्ट हुन्छन्।” Testimonies, volume 5, 211.

विलियम मिलरको दोस्रो असफलताबारे बोल्दै यर्मियाले भने, “परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ: धिक्कार हो त्यो मानिसलाई, जसले मानिसमाथि भरोसा राख्छ, र शरीरलाई आफ्नो पाखुरा बनाउँछ, र जसको हृदय परमप्रभुबाट तर्कन्छ।” यर्मिया १७:५ (KJV)। यदि तिमी कुनै मानिसमाथि भरोसा राख्छौ भने, तिम्रो हृदय परमप्रभुबाट तर्कन्छ।

अन्त्यकालको पहिलो अस्वीकार मध्यरातको पुकार हो, जो परमेश्वरको शक्तिको प्रकटताको पुनरावृत्ति हो। दोस्रो देहमा भर पर्नु हो। तेस्रो आइतबारको व्यवस्था हो।

त्यहाँ केवल दुई वर्ग मात्र हुन सक्छन्। प्रत्येक पक्ष स्पष्ट रूपमा छापिएको छ—कि त जीवित परमेश्वरको छापले, वा पशु अथवा त्यसको प्रतिमाको छापले। आदमका प्रत्येक छोरा र छोरीले आफ्नो अगुवाको रूपमा कि त ख्रीष्टलाई वा बरअब्बालाई रोज्छ। अनि जस-जसले आफूलाई अविश्वासीहरूको पक्षमा राख्छन्, तिनीहरू शैतानको कालो झण्डामुनि उभिएका छन्, र ख्रीष्टलाई अस्वीकार गरेको तथा उहाँको अपमानपूर्ण दुरुपयोग गरेको अभियोग तिनीहरूमाथि लाग्दछ। तिनीहरूमाथि जीवन र महिमाका प्रभुलाई जानाजानी क्रूसमा चढाएको अभियोग लाग्दछ। Review and Herald, January 30, 1900.

एउटा कुरा निश्चित छ: ती सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्टहरू, जसले शैतानको झण्डामुनि आफ्नो अडान लिन्छन्, उनीहरूले सर्वप्रथम अगमवाणीको आत्माप्रतिको आफ्नो भरोसा त्याग्नेछन्।

एड्भेन्टिज्मले विलियम मिलर असफल भएको तीन-चरणीय परीक्षाको प्रक्रियालाई दोहोर्‍याउँछ। तर मिलरलाई उठाएर उनका मुक्तिदाताकहाँ घर लैजान स्वर्गदूतहरू पखिर्‍रहेका छन्। तर ती एड्भेन्टिस्टहरूका लागि, जसले पशुको छाप ग्रहण गर्छन्, तिनीहरूका निम्ति पखिर्‍रहेका स्वर्गदूतहरू ती होइनन्।

मलाई बारम्बार देखाइएको छ कि परमेश्वरका जनहरूको विगतका अनुभवहरूलाई मृत तथ्यहरूको रूपमा गणना गर्नुहुँदैन। हामीले यी अनुभवहरूको अभिलेखलाई गत वर्षको पात्रोझैँ व्यवहार गर्नुहुँदैन। यस अभिलेखलाई मनमा राखिरहनुपर्छ, किनकि इतिहासले आफूलाई पुनः दोहोर्‍याउनेछ। प्रकाशन सेवा, १७५।

हामीले मध्यरातको पुकारलाई किन सम्झनु आवश्यक छ? किनभने इतिहास फेरि दोहोरिन गइरहेको छ। यस इतिहासमा, कम्पन उत्पन्न गराउने सन्देश २५२० र २३०० हुनेछ; यही विषयका कारण यसले मानिसहरूलाई मण्डलीहरूबाट बाहिर निकाल्नेछ।

तर के यो इतिहास, मध्यरातको पुकार, वास्तवमै फेरि दोहोरिन लागेको हो, वा यो केवल कुनै इतिहास मात्र हो? यो अर्को उद्घरण ध्यान दिनुहोस्:

त्यहाँ एउटा संसार छ, जो दुष्टतामा, छल र भ्रममा, मृत्युको छायाँमै परेको छ,—सुतिरहेको, सुतिरहेको।
तिनीहरूलाई जगाउन आत्माको पीडा कसले अनुभव गरिरहेका छन्? कुन स्वरले तिनीहरूलाई पुग्न सक्छ? मेरो
मन भविष्यतर्फ लगियो, जब संकेत दिइनेछ। “हेर, दुलहा आउँदैछ; उहाँलाई भेट्न बाहिर निस्क।” तर केहीले
आफ्ना दीपकहरू पुनः भर्न तेल प्राप्त गर्न ढिला गरिसकेका हुनेछन्, र धेरै ढिलो भएपछि तिनीहरूले थाहा
पाउनेछन् कि तेलद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको चरित्र हस्तान्तरणयोग्य हुँदैन। Review and Herald,
February 11, 1896.

मध्यरातको पुकारको यो इतिहास अक्षरशः पुनः दोहोरिन्छ।

एलेन ह्वाइटले बुझ्नुभयो कि २५२० एक वैध समयसम्बन्धी भविष्यवाणी थियो र प्रभुले त्यसलाई ढिलाइको समय
उत्पन्न गर्न, त्यस निराशालाई ल्याउन प्रयोग गर्नुभयो, जसले पुरुष र स्त्रीहरूको त्यस्तो अनुभव निर्माण गर्‍यो जसले
उनीहरूलाई ख्रीष्टसँगै परमपवित्र स्थानमा विश्वासद्वारा अघि बढ्न तयार पार्‍यो।

हामीले अहिलेसम्म बाइबलबाट 2520 लाई प्रमाणित गर्ने प्रयास गरेका छैनौं। हबक्कूकका दुई पाटीहरूको यस
अध्ययनमा, हामी पहिले यो स्पष्ट गर्न चाहन्छौं कि एलेन ह्वाइटले ती सिद्धान्तहरूलाई समर्थन गर्नुहुन्छ, जसलाई आज
एडभेन्टवादले अस्वीकार गर्दैछ; त्यसपछि हामी बाइबलीय अध्ययनतर्फ अघि बढ्नेछौं।